ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 22 Dokonáno!.pdb

PDB Name: Vampýra - 22 Dokonáno!
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta ho také předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný

Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.

Duncan Luther - někdejší adept kněžství s pohnutou minulostí. Seznámil se s Lilith, zamiloval se do ní, pak jej v Indii upíři zabili, ale najednou se opět objevil a nevzpomíná si odkud.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení - zamilovala.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Duncan se sice nežitím již dozvěděl, že byl mrtev, ale cítí se být živ. Lilith ochutnala jeho krev; chutnala sice hnusně, ale nebyla to krev mrtvého. Duncanovi však po jejím kousnutí zmizel stín i odraz v zrcadle - Lilith si ničeho nevšimla!

Herak, nový vůdce sydneyského klanu, poslal za Lilith zabijáka upírů. Ale ten byl zaskočen nějakým druhým upírem a zabit.

Lilithin zachránce se představil jako Feyn, "experiment" rudovlasé neznámé, která kdysi stvořila také Lilithinu matku Creannu.

Mezitím Duncan si našel zvláštní "hobby": zajímá se o Mezopotámii, dnešní Irák, neví však proč. Nakonec se mu něco zjevilo v zrcadle. Nějaká světelná postava ho volá - ale kam? Když se Lilith jednoho dne vrátila domů, byl pryč.

Feyn odhodil svoji masku. Vetřel se do Lilithiny důvěry, aby ji zabil! Jeho tělo je pokryto vytetovanými sešklebenými obličeji: jsou to tváře jeho upírských obětí, jejichž sílu nyní využívá [Rozpoutal se boj, ve kterém těžce poranil Lilith i symbiont, nakonec se však Lilith přece jen podařilo obrátit jeho sílu proti němu samotnému a jeho vlastní tetování ho sežrala. Lilith, těžce zraněná, se vypotácela do noci...

Robert de Vries

Dokonáno!

Její oči byly vlastně stvořeny pro noc. A přece nyní doléhaly ze všech stran do jejího zorného pole temné stíny, které ji ubíjely. Lilith Edenová se zapotácela. Nohy jí vypovídaly službu, hlavu měla v jediném ohni.

Bolest! Vše pohlcující, vše ovládající. Posledním zbytkem vědomí vytušila, že to nejsou bolesti jen její. Že je to agónie symbiontu. Feyn mu způsobil těžká poranění; rány, ze kterých se snad už nikdy nevylíže.

To byla její poslední myšlenka, než se kolem ní setmělo úplně. Rychlé kroky a vzrušené hlasy, které se k ní přibližovaly, už nevnímala...

"Doktor Berglundson!" rozlehlo se rezavě z amplionu lékařského pokoje. "Dostavte se, prosím, k nouzovému případu! Doktor Berglundson k nouzovému případu!"

Michael Berglundson, lékař St. Margarete's Clinic, vyhlášené sydneyské soukromé nemocnice, tiše zaklel. Nebyly to ani dvě minuty, co se vrátil do pokoje, aby si vzal z automatu kalíšek kávy.

Dnešní noc byla skutečné peklo. Během posledních čtyř hodin bylo více nouzových případů než při nočních službách za celý týden. Nejprve nějaký čtyřletý chlapec, který si spletl drtič odpadu s automatem na limonádu, pak oběť těžké dopravní nehody, jen chvíli nato sedmnáctiletý mladík, který si při pádu zlomil kyčel, a nakonec sotva před půl hodinou další mladík, který se pokusil přeřezat si tepny.

Berglundson se v duchu ptal, co to asi bude teď. Proč se jenom nechal přemluvit, aby tuto noční směnu vzal za nemocného kolegu? Ohlásil se domácím telefonem. "Ano, tak co je?"

"Právě se vysílačkou ozval vůz ambulance," odpověděl hlas na druhé straně drátu. "Záchranka nám veze nějakou ženu. Pravděpodobně oběť přepadení. Vůz tu bude každou chvíli." "No dobře. Hned jsem dole." Berglundson ještě jednou usrkl z kalíšku, s odporem protáhl tvář a postavil ho znovu na stůl. Káva z automatu byla skutečně odporná. Proč ji vlastně vůbec pije?

Zatímco Berglundson spěchal dolů k příjmu, hlavou se mu honily málo přívětivé myšlenky o tom, že lidstvo už před dvaceti lety dokázalo přistát na Měsíci - ale aby sestrojilo automat, který by připravoval chutnou kávu, k tomu zjevně veškerý jeho pokrok ještě nedospěl.

Dole na něj už čekala Virginia Mayfieldová, sestra z noční směny. Rázná čtyřicátnice, která mu asistovala už u předchozích případů.

Kvitovala jeho příchod pouhým krátkým pohledem. Po posledních vyčerpávajících hodinách jim oběma nebylo do řeči.

Chvíli nato dorazila sanitka a zacouvala ke dveřím příjmu.

Oba příslušníci záchranné služby vystoupili z vozu Zatímco jeden spěchal dozadu otevřít zadní dveře, druhý si vzal Berglundsona stranou. "Mladá žena," informoval lékaře. "Byla nalezena v bezvědomí na zadním dvorku na kraji města." "Co je s ní?"

"Vypadá to dost škaredě. Četné zhmožděniny, řezná poranění a podezření na vnitřní zranění. Činnost srdce a puls jsou velice slabé. A dosud nenabyla vědomí." "Znásilnění?"

"Ne." Saniťák zavrtěl hlavou. "Spíš to vypadá, jako by ji napadl nějaký dravec." "Myslíte dingo nebo tak něco?" "Ne, na to chybí odpovídající pokousání. Přesvědčíte se sám."

Berglundson zamířil co nejrychleji k sanitce, odkud právě vynesli nosítka na nemocniční vozík.

"A je tu ještě něco, na co byste se měl podívat," zastavil ho ještě jednou saniťák. "A to na její krev." "Co je sní?"

"Nevím přesně. Vypadá nějak divně. Mnohem tmavší, než je krev normálně."

Berglundson spolkl podrážděnou poznámku, kterou už měl na jazyku, a konečně se obrátil k pacientce. Byla asi metr sedmdesát vysoká, k nosítkám byla připevněna dvěma popruhy a ani přikrývka, zahalující ji až k ramenům, nemohla skrýt její bohaté vnady.

A přece to nebyly ony, co Berglundsona doslova elektrizovalo.

Byla to její tvář.

V tu chvíli, kdy ji Berglundson zahlédl, byly veškeré lékařské myšlenky, které se mu honily hlavou, jedním rázem setřeny. Bylo to, jako by se náhle zastavil čas.

Její obličej měl tvar oválu, výrazné lícní kosti a lemovaly ho dlouhé, černočerné vlasy. Oproti tomu pleť se vyznačovala výjimečnou, takřka nepřirozenou bledostí. A přece to nebyl ten druh nezdravé bledosti, kterou Berglundson znal u tolika pacientů jako následek krátkodobých či vleklých nemocí.

Ne, bledost této kůže v sobě měla něco nesrovnatelného, ba takřka aristokratického.

Tato žena byla nádherná a nic na tom nemohly změnit ani špína, ani četné rány a ranky, ba ani krvavá rána, táhnoucí se jí přes pravou tvář.

Berglundson pocítil lítost, když pomyslel na jizvu, která po tomto poranění na obličeji zůstane. Ale přesto bude ta žena krásná dál.

Nic pro něho.

Ve svém dosavadním životě neměl se ženami mnoho štěstí, což byl taky důvod, proč byl ve svých jednatřiceti letech ještě stále svobodný. Samozřejmě, že už měl za sebou několik vztahů, ale žádný mu nevydržel dlouho. Pokaždé nejpozději do půl roku měl své partnerky plné zuby. To bylo jeho prokletí: jakmile nějakou ženu dostatečně poznal, to tajemné Něco, které bylo na začátku každého jeho vztahu, náhle zmizelo.

A nezůstalo nic, co by ho na ní ještě dál mohlo přitahovat.

Avšak s touto ženou, která tu ležela na nosítkách, by to bylo jiné - to cítil každou částečkou svého těla. Byla docela jiná než všechny ženy, které dosud potkal.

"Doktore Berglundsone?"

Jeho pohled utkvěl na zavřených, mírně šikmých očích, najednou měl pocit, že se musejí každou chvíli otevřít a pohlédnout na něho. V duchu se ptal, jakou asi mají její oči barvu.

Zelenou, pošeptal mu jeho vnitřní hlas. Jistě jsou zelené. Mohou být jedině zelené!

Ucítil na rameni dotek a trhl sebou. Když otočil hlavu, uviděl před sebou muže ze záchranky, který na něho tázavě hleděl.

"Ano, co je?" zeptal se Berglundson rozmrzele. Bylo mu, jako by se právě probudil z hlubokého spánku.

"Nejhůř to schytala na rameni. Má tam skutečně hlubokou sečnou ránu. Dali jsme tam svěrky, aby neztratila mnoho krve."

Berglundson duchem nepřítomen přikývl. Těžko se dokázal soustředit na slova. Jeho obličej vypadal, jako by byl v hypnóze.

"Co je vám?" zaslechl znepokojený hlas sestry Mayfieldové. "Není vám dobře?"

Berglundson se vzpamatoval. Konečně se mu podařilo odtrhnout zrak odtěženy.

"Ale ano, ano. To byla jen..." odkašlal si, "chvilková nesoustředěnost." Obrátil se k saniťákovi. "Co jste to právě říkal?"

"Říkal jsem, že nejhorší zranění utrpěla na rameni. Hluboká sečná rána. Tady, podívejte se sám." Saniťák odkryl přikrývku a nevěřícně protáhl obličej. "Ale... to přece není ono!"

"Co myslíte?"

"Ta rána. Mohl bych přísahat, že před dvaceti minutami, když jsme tu ženu našli, byla ještě výrazně větší."

Berglundson pozoroval ránu, která nevypadala příliš čerstvě. Byla už dokonale zavřená.

"Dobrá, tak jste se spletl," řekl saniťákovi, a když se tento chystal k podrážděné odpovědi, skočil mu do řeči. "Ještě jednu otázku. Měla u sebe nějaké papíry? Nebo jiné osobní věci?"

"Ne, nic - až na ty šaty, co má na sobě."

"Dobrá. Takže můžete zase jet. O zbytek se postaráme my." Berglundson pokynul Virginii Mayfieldové. "Sestro?"

Spolu odvezli nosítka do budovy. Oba záchranáři přihlíželi, jak ti tři mizejí v chodbě za dveřmi.

"Jsem si stoprocentně jist, že ta rána byla předtím mnohem větší," obrátil se ten, který předtím mluvil s Berglundsonem, s nechápavým zavrtěním hlavy na svého kolegu. "A čerstvější. Přece jsem se nezbláznil."

"Jestli ses zbláznil, tak já taky."

"Jak to myslíš?"

"Viděl jsem to samé co ty. Ale o to se teď už nemusíme starat. Svoji práci jsme odvedli. Buďme rádi, že to máme za sebou."

"Od začátku se mi to nějak nelíbilo. Hned, jak jsme ji naložili."

"No a co? To už teď není náš problém. Pojď, jedeme. Za hodinu se rozední. A pak už bude konečně padla."

Berglundson se rozhodl odvézt ženu nejprve na rentgen. Neměla žádné poranění, které by potřebovalo okamžité ošetření. Tuto práci obstarali už saniťáci.

Při prvním ohmatání - Berglundsonovi dělalo potíže nedat na sobě znát vzrušení, které v něm přitom narůstalo - neobjevil nic, co by poukazovalo na nějaké zlomeniny.

Avšak stále ještě zůstávala možnost vnitřních poranění.

Ať už měla ta žena co do činění s čímkoli, muselo ji to napadnout silou parní lokomotivy!

"Dobrá zpráva," řekla sestra, poté co vyvolala rentgenové snímky. "Žádné vnitřní poranění.

Berglundson si vzal snímky a připevnil je proti světlu. A teprve když se sám přesvědčil, že má sestra pravdu, oddechl si.

"Dobře," zamumlal s úlevou a až nyní pochopil, jak by byl k smrti nešťastný, kdyby se zjistilo, že ta žena utrpěla větší tělesnou újmu - ba dokonce tak velkou, že by pro ni už nemohl nic udělat. "Velmi dobře."

Nakonec ji dopravili do velké vyšetřovny a tam ji opatrně položili na lehátko.

Zatímco sestra zapnula elektronickou diagnostickou jednotku a připojila k pacientce šest kabelů, našel Berglundson trochu času, aby si lépe prohlédl podivné šaty, které měla ta žena na sobě.

Byly temně černé, stejně jako ženiny vlasy, a jako by byly z kůže nebo nějaké lakované tkaniny. Přiléhaly k tělu tak těsně, že je zpočátku takřka považoval za namalované na kůži. Tam, kde jakési drápy kůži roztrhly, byla sice roztržená i jejich látka, avšak nebyla nijak roztřepená. Namísto toho byly okraje rovnoměrné a takřka jakoby přivařené.

Budilo to dost podivný dojem, aniž by Berglundson dokázal říci, proč vlastně.

V duchu se ptal, co to musí být za podivný obchod, kde se dostanou takové šaty. A kolik peněz se asi musí vysázet na pult, aby je člověk dostal. Avšak nejdůležitější otázka: Co to jenom může být za ženu, která na sobě něco takového nosí a odváží se v tom v noci na ulici?"

"Puls slabý," vytrhl ho z jeho myšlenek hlas sestry Mayfieldové.

Zatraceně! pomyslel si Berglundson. Musí se víc soustředit. Nesmí dovolit myšlenkám, aby se takto rozbíhaly.

"Krevní tlak rovněž slabý a sotva znatelný," pokračovala sestra a přečetla údaje z diagnostického přístroje. "Také srdce bije nadmíru pomalu. Dvacet úderů za minutu."

Poslední věta Berglundsona rázem vrátila do reality.

"Cože? Dvacet úderů?" To byla hodnota, které může snad dosáhnout indický fakír, když se při veřejné produkci nechá na čtyři týdny pohřbít, nebo posadit do vzduchotěsné skleněné krabice! "Ten přístroj musí být pokažený!"

"Ne, pane." Sestra přezkoušela všechny funkce přístroje. "Je naprosto v pořádku."

Berglundson reagoval tak, jak jej to naučili ve škole.

"Kyslík! A pět mililitrů effortilu, aby se stabilizoval krevní oběh. Rychle, sestro!"

Obojí však nemělo žádný efekt.

"Hodnoty slabé beze změny. Srdeční činnost nadále dvacet úderů."

"Ano, ale..." Berglundson udělal bezmocné gesto. "To přece není možné. Ty prostředky přece musely mít nějaký účinek!"

"Ne. Žádný. Hodnoty jsou nadále nízké." A s pokrčením rameny dodala: "Ale jak se zdá, jsou současně stabilní."

Berglundson bezradně pohlédl na pacientku, jejíž tvář byla nyní přikryta kyslíkovou maskou. Ta mladá žena tu ležela tak nevinně, jako by s tím vším neměla nic společného.

"Něco takového se mi za celou moji praxi nestalo," poznamenala sestra Mayfieldová.

"Ano, myslíte, že mně ano?" vyjel podrážděněji, než měl v úmyslu, a hned se omluvil. "No, dobrá, sestro. Promiňte. Trochu jsem ztratil nervy."

"Neměli bychom raději zavolat doktora Romana?" navrhla sestra váhavě, jako by nijak nechtěla podrývat Berglundsonovu autoritu. "Třeba by věděl, co se v takových případech dělá."

"Ne!" Berglundson zavrtěl hlavou. Zavolat primáře a majitele St. Margaret´s Clinic by vlastně neznamenalo nic jiného než přiznat vlastní bezradnost - ba víc, znamenalo by to přenechat mu tuto ženu.

Ne, to je jeho pacientka! A on se o ni postará!

"S tím si poradíme i sami," řekl nahlas. "Vypadá to, že nám zatím nezbývá nic jiného než vyčistit a ošetřit ta poranění. A pár z nich budeme muset sešít. Nejlépe, když jí nejprve svléknete zbytky šatů, než se do toho dáme."

Pomyšlení, že tu mladou ženu za chvíli uvidí nahou - jakkoli šaty naprosto neskrývaly její tělesné tvary - mu opět způsobila prudké vzrušení. A aby na sobě nedal nic znát, obrátil se, aby si umyl a vydezinfikoval ruce nad malým umyvadlem.

"To je divné," uslyšel říkat sestru. "Ty šaty se nedají sundat."

"Co tím myslíte, sestro?" Berglundson se obrátil.

"To, co říkám. Je to, jako by ty šaty byly přilepené na kůži."

Aby předvedla, co má na mysli, vzala sestra Mayfieldová cípek černých šatů mezi palec a ukazovák a pokusila se jej nadzvednout. Avšak ten se nedal odtrhnout.

"Pusťte mě k tomu." Berglundson vzal látku do ruky a zkusil to sám.

Marně. Látka se držela kůže, jako by byla skutečně přilepená.

Berglundson to vyzkoušel na jiném místě - se stejným výsledkem.

"To přece není možné," zamumlal.

A přece se nemínil tak rychle vzdát. Našel na ženině paži asi centimetrový cíp, kde v okolí nebylo žádné poranění, které by mohl narušit nebo zvětšit příliš prudkým zacházením.

Jednou rukou sevřel pevně paži, druhou zatáhl za látku.

Nejprve bez úspěchu.

Když už táhl tak silně, že se skoro obával, že roztrhne kůži, začala se látka pomalu - milimetr po milimetru - oddělovat.

Berglundson zvedl hlavu a poslal sestře triumfální úsměv, jako by chtěl říci: Tak vida, že to jde!

Úsměv mu zmrzl na rtech, když se pacientka začala neklidně pohybovat. Z úst pod kyslíkovou maskou se vydralo bolestné zasténání.

V tu samou chvíli začala diagnostická jednotka vydávat ošklivé, hektické pípání.

"Krevní tlak klesá," ohlásila sestra. "Činnost srdce nepravidelná."

Berglundson vzdal svůj pokus a v tutéž vteřinu ustaly pohyby pacientky i pípání přístroje.

"Co to má být?" zeptala se Virginia Mayfieldová bezradně, aniž by bylo jasné, jestli má na mysli ty šaty anebo hodnoty na displeji diagnostické jednotky.

"To nevím," řekl Berglundson zamračeně. "Ale já na to přijdu.

Honem, podejte mi sklápěl! To by bylo přece směšné, abychom ty šaty z těla nedostali... A vy, sestro, sledujte pořád přístroje."

"Ano, doktore."

Se skalpelem v ruce se Berglundson přichystal ještě jednou zkusit sundat ženě šaty z těla. Nasadil ostrou čepel tak, aby řezala přesně mezi svrchní vrstvu kůže a látku šatů...a pak se všechno sběhlo tak rychle, že to ani sám nestačil všechno zaznamenat.

Nejprve se černý povrch šatů prudce rozvlnil. Látkou proběhl drobný vlnivý vzorek, to však trvalo snad jen vteřinu nebo dvě, vzápětí se proti lékařově ruce vymrštilo černé chapadlo.

Pak mu látka bleskurychle ovinula paži až k lokti - a v témže okamžiku přišla bolest.

Berglundson zařval. Měl pocit, jako by měl ruku až po loket ponořenou do rozžhaveného oleje fritézy.

Zachvácen panikou lékař odtrhl ruku - tedy chtěl, ale látka jej svírala pevně. Ba ještě se natáhla, jako by byla z gumy.

"Co je vám, doktore?" vykřikla sestra vyděšeně.

Berglundson si jí však ani nevšiml, nýbrž dál trhal rukou vší silou, divže pacientku neshodil z lůžka. Bolest ho skoro připravila o rozum.

A pak - během okamžiku - měl náhle ruku opět volnou.

Berglundson se, jakmile povolil odpor látky, zapotácel, zakopl, odletěl dozadu a zády narazil do dvou pojízdných stolků na operační nářadí. Marně se snažil něčeho zachytit a natáhl se na podlahu, zatímco veškeré nástroje, položené na kovových podnosech, se ze stolů rozletěly na všechny strany a s řinčením se rozsypaly po zemi. Jeden skalpel se mu zabodl do stehna a zůstal v něm trčet.

Berglundson to nejprve ani necítil. Nesnesitelná bolest, usazená v jeho pravé ruce, byla tisíckrát silnější.

Sestra přispěchala k němu a přidřepla si.

"Co je vám, doktore?"

Berglundson neodpověděl. Se sténáním se posadil.

"Počkejte!" zvolala sestra, když objevila skalpel v jeho stehně. "Nehýbejte se." Opatrně mu vytáhla čepel z masa.

Berglundson zvedl svoji pravou ruku a zíral na ni. Také sestra svýma očima sledovala směr jeho pohledu a vzápětí je vytřeštila hrůzou.

"Panebože!" vyklouzlo jí.

Od konečků prstů až do půli předloktí neměl vůbec žádnou kůži. Vše, co bylo vidět, bylo jen krvavé maso.

Sestra Virginia Mayfieldová reagovala se zkušeností řady odsloužených let.

"Nehýbejte se z místa!" zvolala a vyskočila. "Dojdu pro obvaz. A pro pomoc. A zavolám doktoru Romanovi. Tohle už je opravdu věc pro šéfa."

"Ne," zasténal Berglundson chraplavě. " Ne... toho ne..."

Dál se nedostal.

V bezvědomí se sesunul na bok.

"Ne, ne! Nedělejte to!" Sestra Mayová se pokoušela odstrčit dotírající doktorovy ruce, které jí rozepínaly plášť. "Nechtě toho, doktore!"

Avšak její odpor byl marný.

"Ne, nenechám," odpověděl rozhodně. Jeho ruka se jí vsunula pod plášť a sevřela ňadro. Sestra sebou trhla, jako by

dostala lehký elektrický šok. "A krom toho - co má být to vykání? Vždyť jsme si už přece dávno tykali. Takže mi říkej Waltře."

"Ale přesto," trvala na svém. "Ne tady ve výdejně léků, Waltře. Každou chvíli může někdo přijít."

"Co by ti na tom vadilo?" Mezitím už úplně rozepnul její bílý plášť a zatímco jí jednou rukou hnětl ňadra, druhou jí vklouzl mezi nohy a šátral po tenoučké látce jejích miniaturních kalhotek. "Není to právě o to zajímavější?"

"Ne," zašeptala sípavě. Svíjela se, aby unikla z jeho sevření, přesto však byly její pokusy dost polovičaté. "Nebylo by vhodné to dělat tady..."

"Proč?" Vahou svého těla ji přitiskl ke stěně a jeho obličej se přiblížil velice blízko k jejímu. "Ty nechceš? Řekni, že nechceš, a já na místě přestanu!"

Jeho ruka jí mezitím pronikla do kalhotek a brzy ji přiměla k prvnímu zasténání.

"Já... já...," zašeptala ještě. Zbytek jejího odporu se rozplynul v blaženém sténání.

Vyšla mu vstříc, aby jí mohl kalhotky stáhnout úplně a pak mu rozepnula kalhoty. Když jen o chvíli později do ní vstoupil, z jejích rtů se vydral lehký výkřik.

"Doktor Kazinsky! Doktor Kazinsky, prosím hned na operační sál čtyři!" ozvalo se najednou z reproduktoru.

Sestra Mayová potřebovala několik vteřin, než si uvědomila obsah hlášení. Strčila do něho.

"To je pro tebe, Waltře! Volají tě!"

Strnul na chvíli, a když se hlášení opakovalo, hlasitě zaklel. Opravdu volali jeho jméno.

Pocítila, jak v ní rázem ochabl.

"Co se vleče, neuteče," řekl významně, zatímco si zapínal kalhoty a upravoval oblečení. "Dokončíme to, co jsme začali, později."

"Budu mít službu ještě čtyři hodiny," odpověděla. Znělo to jako souhlas.

Zvedl ze země její kalhotky. "A tohle si schovám, abych ti to mohl připomenout." Zastrčil ten nepatrný hadřík do kapsy pláště a vyšel z místnosti.

Sestra Mayová si pomalu zapínala plášť. Bez kalhotek si připadala podivně nahá. Ale nebyl to nepříjemný pocit. Právě naopak...

Obrátila se, když za sebou uslyšela nějaký zvuk.

Zpoza závěsu, oddělujícího část místnosti, vystoupil vysoký, hubený muž. Měl na sobě ošuntělý černý oblek, ve kterém vypadal skoro jako funebrák. S úsměvem od ucha k uchu se k ní přibližoval.

Sestra Mayová zrudla při pomyšlení, že ten muž je snad celou dobu sledoval.

"Kdo jste?" vyrazila ze sebe.

Naznačil galantní úklonu. Sestra vycítila ironii jeho gesta. A dostala strach.

"Jmenuji se Hesekiel," řekl.

"Jste pacient? A jak jste se sem dostal?"

"Nejsem pacient. Jsem tvůj konec!" Odhalil dva ostré špičáky a vrhl se na ni.

Vykřikla a pokusila se utíkat ke dveřím, ale byl rychlejší.

Chytil ji a s hravou lehkostí jí strhl z těla plášť. Její vyděšený křik zdusil dlaní, kterou jí nemilosrdně přitiskl na ústa. Jazykem jí olízl krk. A pak pocítila krátkou, intenzivní bolest.

Když pak ukojil svoji žízeň, zlomil jí vaz a jako loutku ji upustil na podlahu.

Potom se znovu vyplížil do noci, stejnou cestou, jako přišel - otevřeným oknem za závěsem.

Spokojeně pospíchal tmou. Rád vnikal do nemocnic. Nacházel tam vše, co mohlo ukojit jeho rozkoš i krvežíznivost, jako na bohatě prostřeném stole.

Zatímco mířil ke své denní skrýši, předsevzal si, že zítra se podívá na St. Margarete's Clinic. Tam už dlouho nebyl.

Je na čase zase jednou navštívit tuto soukromou kliniku na kraji města.

Když Michael Berglundson zase přišel k sobě, nacházel se v jednom nemocničním pokoji na lůžku. Žaluzie v okně byly staženy a malými škvírkami mezi jednotlivými lamelami vrhalo na protější stěnu podvečerní slunce proužkovaný vzorek.

Jak se sem dostal?

V prvním okamžiku mu bylo zatěžko si vůbec vzpomenout, co se stalo, když pak konečně ve své paměti zachytil cípek, draly se vzpomínky hned o překot ven.

Jeho ruka! Co je s jeho rukou?

Měl ji až k lokti zabalenou v tlustém obvazu. Nyní, když si Berglundson všechno znovu uvědomil, ozvala se taky bolest. A přece byla snesitelnější a ani zdaleka ne tak silná jako včera, když - zdráhal se domyslet do konce - když ho napadly ty šaty..

Skutečně se to stalo?

Pocítil nutkání strhat si obvazy, aby se podíval, jak jeho ruka vypadá, nakonec však přece jen zvítězil zdravý rozum. Nemůže se přece nechat strhnout k takové nerozumnosti. Zvláště jako lékař ne.

Konečně už včera v noci, když dovezli tu tajemnou ženu, se dopustil dosti chyb a nerozvážností. Mohl jen doufat, že se o tom primář Romano nic nedozvěděl. Naštěstí nepatřila sestra Mayfieldová k těm, kteří si pouštějí pusu příliš na špacír.

Berglundson spustil nohy dolů z postele. Musí najít nějakého kolegu a dozvědět se, co se mu stalo s rukou.

Podle slabé závrati, která se ho zmocnila, když zvedl horní část těla, poznal, že je pod vlivem tišících léků. Zřejmě proto byla bolest pod obvazy redukována na snesitelnou míru. Vlastně už necítil víc než tupé záškuby.

Kromě starosti o vlastní zdraví ho ještě jedna starost hnala z postele ven: Musí zjistit, co se stalo s tou včerejší pacientkou!

Pokaždé, když zavřel oči, vyvstal mu před vnitřním zrakem její bledý obličej. Zvláštní, její tvář se zřejmě do jeho paměti vpálila stejně silně jako to, co se stalo s jeho rukou.

Berglundson se stále ještě snažil vstát, když se otevřely dveře a do místnosti vstoupil lékař v bílém plášti.

Byl to doktor Gerald Rensenbrink, přibližně stejně starý kolega z chirurgie. Již celá léta spolu s Berglundsonem chodili občas po směně na jedno či víc piv, aniž by však mezi nimi vzniklo nějaké pevnější přátelství. Zvlášť potom, co se doktor Rensenbrink asi před čtvrt rokem oženil, jejich dřívější společné podniky poněkud zřídly. Což však neměnilo nic na tom, že si stále docela dobře rozuměli.

Rensenbrink se zarazil, když uviděl Berglundsona sedět na kraji lůžka.

"Á, už jsi vzhůru?"

"Už pár minut."

Rensenbrink zavřel dveře, přitáhl si židli a posadil se vedle postele. "Jak ti je?" zeptal se.

"Jako někomu, kdo by se rád dozvěděl, co se s ním stalo." Berglundson zvedl obvázanou ruku, aby zdůraznil, co má na mysli. "No, tak ven s tím. Co jste mi s tím udělali?"

"Je mi líto, ale nemůžu ti to říct."

"Nehraj to na mě, Jerry! Nezkoušej ze mě dělat blázna. Mám snad právo se dozvědět, co se mnou je. Víš přece, že nejsem žádný řadový pacient, který..."

"Pomalu, pomalu!" přerušil Rensenbrink jeho vzrušený výbuch. "Nesprávně jsi mě pochopil. Nemůžu ti to říct proto, protože to sám přesně nevím. Jenom jsem slyšel, že sis opařil nebo nějak jinak poranil ruku." Zkoumavě se na Berglundsona zadíval. "Co se opravdu stalo?"

Berglundson slyšitelně vypustil vzduch, který zadržoval v plicích. Jeho vzrušení ochladlo stejně rychle, jako předtím vzplanulo.

"No, já... ošetřoval jsem jednu pacientku a chtěl jsem jí sundat z těla její šaty, a pak... pak..." Náhle se přerušil a svraštil čelo.

A pak mi najednou ty šaty chňaply po ruce! chtěl původně pokračovat.

"Co bylo pak?"

"Nic. Vůbec nic!" Berglundson udělal zdravou rukou netrpělivé gesto. "Na to bude čas později." Aniž by se staral o zmatený výraz svého kolegy, dodal: "Takže tys mě neošetřoval?"

"Ne, to udělal Romano osobně. Přišel jsem na kliniku teprve před dvěma hodinami a měl jsem se na tebe čas od času podívat. A až se probudíš, mám mu to ohlásit."

"Můžeš si ušetřit cestu. Beztak jsem k němu zrovna chtěl jít."

Chtěl se zvednout, ale Rensenbrink ho s jemným násilím vmáčkl zpět na lůžko.

"Snad už nechceš vstávat? Pěkně zůstaneš v posteli a budeš odpočívat."

"Poslyš! Nemám žádné poranění ani na nohou, ani na hlavě. Musím
mluvit s doktorem Romanem. A ty mi v tom nemůžeš zabránit."

Doktor Rensenbrink si vzdychl. "No dobrá. Jak chceš. Ale pozor, ať si někde cestou nenatlučeš hlavu. Pořád ještě vypadáš dost vyčerpaně. Mám tě tam dovést?"

"Ne, děkuji." Se sténáním se Berglundson postavil na nohy a snažil se přemoci pocit závrati. "Myslím, že to půjde."

Nejistým krokem zamířil ke dveřím.

"Nechceš si poslechnout ještě dobrou radu?" zaslechl za sebou hlas svého kolegy.

"Co?"

"Možná by sis měl, než půjdeš na chodbu, něco rozumného obléknout. Nebo snad chceš, aby tě sestry a pacientky uviděly takto?"

Berglundson se podíval dolů na sebe a uviděl, že má na sobě nemocniční bílou košili, která se dává pacientům', kteří si nedonesou svoji vlastní. Vpředu byla sice cudně sešitá, zato vzadu se rozvírala od krku až k zadku.

Rozhlédl se po pokoji a uviděl své vlastní oblečení, pečlivě složené na židli.

"Co se vlastně stalo s tou ženou?" zeptal se, zatímco se s Rensenbrinkovou pomocí oblékal. Sám by se svojí obvázanou rukou musel asi s knoflíky košile dlouho zápasit.

"Jakou ženou?"

"No, s tou, kterou jsem dnes v noci ošetřoval, když... se mi stalo tohle. Mladá žena s černými vlasy."

"Nevím o žádné nové, nouzově přijaté pacientce. Každopádně nemáme na klinice o ní žádný záznam. Jen nějaký sedmnáctiletý, který si zlomil kyčelní kloub. Jo, a pak ještě ten výrostek, co si chtěl podřezat tepny. Ale ten už je zase doma. Jeho rodiče si pro něho před chvílí přijeli. Myslím, že je docela pěkně vyděsil..."

"Co to říkáš? Žádná mladá žena tu už není?"

"Ne, tedy nikdo, o kom bych věděl."

Berglundson pocítil v srdeční krajině cosi jako bolestivé píchnutí.

Zmizela!

V hlavě mu vířily zmatené myšlenky. Asi se probudila a opustila kliniku. Samozřejmě na vlastní zodpovědnost. Na těch pár odřenin, co měla, jí nemusel žádný lékař odmítnout souhlas.

Nebo někdo přijel a odvezl si ji.

"Nevíš, kam zmizela? Myslím, jestli nemáme její adresu. Nebo jméno?"

"Myslím, že mi pořád dost dobře nerozumíš," konstatoval Rensenbrink. "Nejde o to, že by ta žena, o které mluvíš, byla propuštěna. Pokud se dá věřit knize přijatých, tak tu vůbec nikdy ani nebyla. Díval jsem se na všechny záznamy z předešlé služby."

"Ale to... to přece není možné."

"Hm, možná se ti plete sen a skutečnost. Kdoví cos..."

"Ne!" Berglundson zavrtěl hlavou, jako by chtěl zahnat nějakou obtížnou myšlenku. "Viděl jsem tu ženu na vlastní oči a dotýkal jsem se jí vlastníma rukama! Byla tady! A byla přinejmenším právě tak skutečná jako ten obvaz na mojí ruce!"

"Hm," zabručel Rensenbrink zamyšleně. Zapnul poslední knoflíček Berglundsonovy košile.

Sestra Mayfieldová! prolétlo náhle Michaelu Berglundsonovi hlavou. Dnes v noci přece byla u toho. Může všechno dosvědčit.

"Počkej!" řekl Rensenbrink, když Berglundson otevřel ústa. "Ještě chvíli si šetři dech, než vysypeš další svá podezření, a poslouchej! Je docela možné, že existuje úplně jednoduché vysvětlení. Předtím jsem v odpočívárně slyšel, že dnes brzy ráno přijali někoho v traktu pro prominenty."

"Dnes ráno? Koho?"

"Nemám tušení. Sám přece víš, jak moc si dává Romano záležet na tom, aby se žádný obyčejný felčar nedozvěděl, jaké slavné pacienty tam zrovna má." Rensenbrink udělal pauzu a důvěrným tónem pak pokračoval: "Kdo ví, možná že ta tvoje maličká je od rána zrovna tam. Pokud od nás nějaká pacientka najednou zmizí a současně se objeví v uzavřeném traktu nějaký prominent, pak je mi to skoro stejně jasné, jako kolik je dvě a dvě. Možná že se pletu, ale..."

Prominentka!

Berglundson v sobě pocítil příval nové naděje. Samozřejmě, to musí být ona! To vysvětluje všechno. Hned věděl, že ta žena musí být něco zvláštního.

Zamračeně přikývl. O důvod víc k rozmluvě s Romanem.

"Děkuji," řekl kolegovi a obrátil se ke dveřím.

"Poslyš, nemohl bys mi prozradit aspoň, jak ta maličká z dnešní noci vypadala?" zavolal za ním ještě Rensenbrink. "Možná bych měl doma nějaká její cédéčka..."

Avšak Berglundson již mezitím vyšel z pokoje.

Kancelář doktora Romana se nacházela na začátku bočního křídla St. Margarete's Clinic, ve kterém byl také takzvaný prominentský trakt. Jeho kancelář byla v této části budovy doslova posledním místem, kam ještě měli "obyčejní" lékaři jako Berglundson přístup.

Zbývající část bočního křídla byla od zbytku budovy oddělena takřka hermeticky. Kousek od předpokoje primářovy kanceláře - jen pár metrů cesty po chodbě - se nacházely zamčené skleněné dveře, u kterých stál dokonce zvláštní vrátný. Tudy mohl projít výhradně jen ten, kdo měl osobní povolení doktora Romana a mohl se vykázat odpovídající legitimací.

Před rokem, když v tomto bočním křídle probíhala rozsáhlá renovace, a proto tu nebyli žádní pacienti, měl Berglundson jednou příležitost podívat se dovnitř. Místnosti mnohem víc odpovídaly představě luxusního hotelu než nemocnice. Bylo to vlastně šest samostatných bytů s oddělenými příbytky pro doprovodný personál nebo návštěvníky, s vlastní kuchyní, přijímacím salonem a se spoustou dalších věcí. Samozřejmě tu byl i operační sál a nejlepší možné lékařské vybavení.

Doktor Romano měl skvělé společenské kontakty a jejich pěstování věnoval spoustu času. A zjevně s úspěchem. Sotva kdy uplynul týden, aby nebyl v nějakých novinách nebo časopise vyfotografován ve společnosti jedné nebo i více známých osobností.

Nemálo z nich tu také někdy bylo u něho v ošetřování, když potřebovali nějaký větší operační zásah. Soupis jeho pacientů se však zdaleka neomezoval jen na australské prominenty. Pokud se dá věřit drbům bulvárního tisku, byly tu ošetřovány také mnohé hollywoodské hvězdy. Šířily se i pověsti, že jednou tu byl hostem dokonce i jakýsi naftový šejk v doprovodu části svého harému, jakož i šavlemi ozbrojených harémových strážců, ten měl samozřejmě pro sebe objednaný kompletní prominentský trakt.

Berglundson nevěděl, je-li tato epizoda pravdivá, nebo ne. Skutečnost, že doktor Romano ani ne o týden později přijel na kliniku ve stříbrném, naprosto novém mercedesu, každopádně nikterak nepřispěla tomu, aby se nešířily nové a nové fámy.

Základní podmínkou pro takový zdroj příjmů byla samozřejmě maximální diskrétnost -a s tou uměl doktor Romano zacházet opravdu mistrovsky. Šlo to dokonce tak daleko, že pro ošetření a operace, které se zde prováděly, skoro vůbec nebral lékaře z vlastní kliniky, nýbrž přijímal hostující lékaře, platící ve svých oborech za koryfeje.

V lékařských kruzích byly tyto způsoby přesto přijímány bez výhrad. Konečně bylo veřejným tajemstvím, že prominentský trakt se nemalou mírou výrazně zasluhuje o skvělou finanční situaci celé kliniky. Během posledních let nebylo vybavení novou lékařskou technikou nikdy problémem. A taky platy tu byly nad průměrem. Co si kdo mohl přát víc?

Přesto přirozeně každý lékař tajně doufal, že bude jednoho dne povolán k ošetřování některého prominenta. Avšak takového vyznamenání se dosud dostalo jen minimu vyvolených.

Takové myšlenky teď táhly Berglundsonovi hlavou, když klepal na dveře předpokoje ke kanceláři doktora Romana. Když nikdo neodpověděl, vstoupil nesměle dovnitř.

Předpokoj byl prázdný. Sekretářka doktora Romana zjevně zrovna někam odběhla.

Berglundson přemýšlel, jestli má počkat na její návrat venku na chodbě, když vtom zaslechl z vedlejší místnosti Romanův hlas.

Dveře do kanceláře byly pootevřené a škvírou unikaly ven úryvky vět.

Berglundson, jako by puzen jakýmsi vnitřním hlasem, se po špičkách připlížil až ke dveřím, takže zaslechl, jak primář a majitel St. Margarete's Clinic právě říká:

"... ne, opravdu nedělám žádné vtipy. A můžeš mi věřit, vím přesně, o čem mluvím - tedy o ničem menším nežli o

účinné látce, která je schopna během pár hodin vyléčit jakékoli poranění nebo infekci. Dokonce snad úplně všechny rány či infekce, pokud se potvrdí to, co mám teď rozdělané... Cože? Ano, to mi nemusíš říkat. Vím právě tak jako ty, že by to byla největší lékařská senzace tohoto století. Právě proto jsem ti taky zavolal."

Protože nebylo z kanceláře slyšet žádný jiný hlas, bylo jasné, že doktor Romano zrovna s někým telefonuje.

Dobrá, pomyslel si Berglundson. To je zárukou, že určitě nevyjde nečekaně z kanceláře a neobjeví ukrytého zvědavce.

Ale o čem to, k čertu, primář mluví?

"Co je to za látku?" pokračoval Romano. "Věř mi, že bych si nepřál vědět nic víc než právě toto. Samozřejmě, že jsem už provedl několik rozborů. Ale dosud se mi nepodařilo tu látku ani izolovat, ani určit. Ty víš přece sám, že jsou možnosti naší laboratoře prostě příliš omezené. Kromě toho mi chybí patřiční odborníci, kterým bych to mohl svěřit. Jak jistě chápeš, nemohu si na takovou háklivou věc do domu pustit jen tak každého. No, co tomu říkáš?"

Berglundson přemýšlel, jestli by se pomalu už neměl stáhnout zpět. Pořád ještě neměl tušení, o čem je ve vedlejším pokoji řeč. Už se chtěl obrátit, když vtom náhle primář řekl: "Kdo je ta žena? Nemám tušení. Nemá žádné doklady ani osobní věci. Sám nevím nic víc, než že ji dnes v noci nouzově dovezla záchranka."

Berglundson strnul. Řeč byla o té tajemné ženě z dnešní noci!

Ale - blesklo mu najednou hlavou - co to má společného s tím vším, o čem mluvil primář předtím?

Ze strachu, aby něco nepropásl, se sotva odvažoval dýchat, a zatímco doktor Romano mluvil dál, srdce mu bušilo až v krku.

Ale k jeho velkému zklamání řekl primář už jenom: "Ne, víc ti v tomto okamžiku nemohu říct. A rozhodně ne po telefonu. Měli bychom se sejít. Někde, kde si můžeme promluvit v klidu. Čím dřív, tím líp... Kdy? Dnes večer?... Pro mě za mě. A kde?"

Berglundson pevně stiskl rty. Zatraceně. Proč jen nepřišel o pár minut dřív?

"Ano, ten bar znám," končil primář svůj telefonát. "Dobrá, tak zatím na shledanou. Počítám s tebou. Nebudeš litovat."

Berglundson slyšel, jak uvnitř sluchátko zaklaplo do vidlice. Cítil, jako by ho jeho vířící myšlenky chtěly roztrhat, snažil se ovládnout. Musí pryč odtud, než bude jeho nežádoucí zvědavost objevena.

Potichu se plížil zpátky ke dveřím na chodbu - a náhle polekaně uskočil, když se sekretářka nečekaně vrátila do místnosti. V ruce držela vázu s květinami a překvapeně se zastavila, když uviděla Berglundsona uprostřed místnosti.

Naštěstí ji nenapadlo žádné podezření.

"Á, doktor Berglundson," řekla bezstarostně a postavila vázu na stůl. "Dobře, že jste tady. Doktor Romano už s vámi chtěl mluvit. Ach, copak jste si udělal?" Ukázala na Berglundsonovu zavázanou ruku.

Ona nic neví, pomyslel si. Vůbec neví, co se dnes v noci stalo. Takže šéf neřekl nic ani jí!

"Ach, tohle," řekl lhostejně. "To byla jen... taková... malá nehoda!"

"No, tak to vám přeju, ať jste zase brzo zdravý," řekla sekretářka laskavě. "Řeknu doktoru Romanovi, že jste tu."

Nebylo to však už třeba, neboť v tu chvíli strčil primář hlavu do místnosti.

"Ach, to jste vy," řekl, když uviděl Berglundsona. Na jeho obličeji se objevil úsměv. "Dobře, že jste už zase na nohou. Chtěl jsem se právě zeptat, jak se vám daří. Nejlepší bude, když půjdete hned teď ke mně." Ukázal Berglundsonovi přívětivě, aby vstoupil do jeho kanceláře a současně se obrátil na sekretářku. "Postarejte se, prosím, aby mě nikdo v následujících minutách nerušil."

Jakmile vstoupil Berglundson do jeho kanceláře, zavřel za ním dveře.

"Dokážu si představit, že byste ze všeho nejraději asi chtěl ode mě slyšet, jak je na tom vaše ruka," zahájil rozhovor, sotvaže osaměli.

"Moje ruka?" Během posledních pár minut na ni Berglundson skoro úplně zapomněl. Natolik měl hlavu plnou toho, co právě vyslechl. Rychle se vzpamatoval. "No, slyšel jsem, že jste mě ošetřoval..."

"Správně. A mohu vás uklidnit. Až na pár malých jizviček to nebude mít žádné následky. Nejpozději do dvou nebo tří týdnů budete zase schopen práce."

"To mě těší, že to slyším," řekl Berglundson poněkud koženě. V primářově přítomnosti se necítil příliš dobře. Především proto, že k němu byl tak nezvykle laskavý.

"Popravdě řečeno jsem se s podobným zraněním ještě nikdy předtím nesetkal," pokračoval doktor Romano. "Vykazovalo právě tak znaky popálenin jako chemického poleptání. Veškeré svrchní vrstvy kůže zmizely. Nejprve jsem se domníval, že bude nutná transplantace kůže, ale naštěstí se ukázalo, že to nebude nutné." Zkoumavě se zadíval na Berglundsona. Ovšem stále

ještě nechápu, jak jste vůbec mohl k takovému zranění přijít."

"Ano, ale... sestra Mayfieldová vám nevyprávěla, co se stalo? Vy jste s ní nemluvil?"

" Samozřejmě, že ano." Doktor Romano zdvihl poněkud podrážděně husté obočí. "Ale bohužel mi nedokázala docela jasně vylíčit, co se to vlastně dnes v noci opravdu na nouzovém příjmu přihodilo. Právě proto jsem chtěl s vámi mluvit hned, jak se proberete."

Berglundson zaváhal. Co má říct? Že ho napadly šaty té ženy? Nebude ho doktor Romano okamžitě považovat za duševně vyšinutého?

Primářova nevyslovená otázka visela nadále ve vzduchu nezodpovězena. K Berglundsonově údivu na to nereagoval Romano nijak podrážděně. Zcela naopak.

"Ale než si pohovoříme - posaďte se. Ukázal na návštěvnickou židli proti svému psacímu stolu, a když se Berglundson usadil, dodal: "Mohu vám něco nabídnout?Třeba koňak? Jak víte, normálně konzumaci alkoholu v tomto domě nestrpím, ale myslím, že po vší té hrůze si zasloužíte malé posílení."

Berglundson chtěl nejprve odmítnout, ale pak se rozhodl jinak. Něco ostřejšího v krku bylo teď přesně to, co potřeboval.

Doktor Romano vytáhl dvě skleničky a láhev, nalil obě a počkal, až Berglundson tu svoji vyprázdní.

"Tak," posadil se za psací stůl a vyčkávavě se naklonil dopředu. "A teď mi do nejmenších podrobností povykládejte, co se tu dnes v noci přihodilo."

Berglundson se zhluboka nadechl a pak povyprávěl vše, co se stalo.

Doktor Romano mu naslouchal mlčky a pozorně.

Lihth Edenová se probouzela tak pomalu, jako by zpět na Zemi stoupala z nejhlubší propasti Hádů.

Její vědomí bylo kaleidoskopem vířících kousíčků puzzle, které jen pomalu, pomaličku se počínaly opět sestavovat v souvislý obraz.

Lilith slabě zasténala, když si vzpomněla na boj s Feynem. Ale porazila ho, tolik ještě věděla.

Ale pak...?

Na nic víc si už nedokázala vzpomenout.

Pomalu si opět začínala uvědomovat své tělo. Nebyl to vůbec příjemný pocit. Každou jeho částečku cítila, jako byla protažená mandlem.

Lilith cítila bolest, únavu, ba nekonečnou vyčerpanost.

Avšak nejsilnějším pocitem ze všech byla... žízeň!

Žízeň, a to tak silná, jako by měla v útrobách oheň.

Potřebovala krev. Co možná nejrychleji!

Stálo ji obrovskou námahu, než konečně vlastními silami zvedla víčka a hned instinktivně obrátila hlavu stranou, když se jí sluneční světlo zabodlo do očí bolestivě jako rozžhavené jehly.

Pokoušela se uhnout světlu, chtěla se obrátit na bok, ale nepodařilo se jí to. Cosi ji pevně drželo za paže i za nohy.

Když se jí podařilo trochu zvednout hlavu, uviděla, že má zápěstí i kotníky koženými řemeny pevně připoutány k lůžku, na kterém ležela.

Kožená pouta! pomyslela si trpce. Normálně by je bez velkého úsilí přetrhla, avšak teď se cítila tak oslabená a vyčerpaná, že jí síly nestačily ani k tomu, aby o něco déle udržela hlavu zdviženou.

Unaveně klesla zpět.

Kde to může být?

Mžourala kolem sebe, přičemž se snažila nepohlížet přímo do slunce, které zřejmě padalo oknem do pokoje a zalévalo alespoň polovinu lůžka. Stěny místnosti byly vylíčeny na bílo a z lékařských přístrojů všude kolem dokola se dalo usuzovat, že to musí být nějaká nemocnice nebo něco podobného.

Někdo ji zřejmě našel a dopravil sem.

Kromě ní nebyl v pokoji nikdo, a ani v sousední místnosti, pokud mohla vidět velkým zaskleným oknem, nebylo ani človíčka.

Lilith zavřela oči a pokusila se bojovat s bolestí ve svých vnitřnostech.

Potřebuje krev! Jakmile se jen nasytí, hned jí bude líp.

Pokusila se přetrhnout kožená pouta. Bez úspěchu. Unaveně vzdala marné pokusy.

Soustředila se na vlastní nitro v naději, že jí snad symbiont pomůže, ale ten byl naprosto pasivní.

Jedinou útěchu nacházela Lilith v myšlence, že narudlá barva slunečních paprsků svědčí o tom, že se za chvíli začne stmívat.

A až konečně nastane noc, jistě se jí nějak podaří zbavit pout. A pak snad taky najde někoho, na kom bude moci zahnat svoji žízeň.

A s tou myšlenkou upadla znovu do neklidného spánku.

"Takže vy opravdu naprosto vážně tvrdíte, že to zranění na ruce vám způsobily šaty té ženy?" zeptal se doktor Romano, když Berglundson skončil své vyprávění.

"Ano. A třebaže mě máte teď asi za blázna - právě tak a nijak jinak to nebylo."

Doktor Romano si o něm nic podobného nemyslel. Namísto toho se jen zamyšleně poškrabal na bradě.

"Ty šaty," zamumlal. "Je to tak. Těmi se budu muset taky zabývat."

"Co prosím?"

Doktor Romano jen mávl rukou. "Ach, to nic. Jen taková myšlenka." Vstal. "V každém případě vám děkuji, že jste mi to všechno vyprávěl. A pokud by vás napadlo ještě něco, můžete mi kdykoli zavolat, řeknu sekretářce, aby vás ke mně kdykoli přepojila. Zřejmě se uvidíme až za nějaký čas. Takové dva, tři týdny budete muset zůstat doma. Doufám, že se brzy uzdravíte."

Berglundson váhavě vstal. Tak rychlé si jejich rozloučení nepředstavoval.

"Ach ano," dodal primář ještě po cestě ke dveřím. "Ještě něco. Byl bych vám zavázán, kdybyste se prozatím nikomu ani slovem nezmínil o tom, co se tu dnes v noci stalo." Poklepal Berglundsonovi žoviálně po rameni. "Vysvětlíme to všechno až potom, až budete zase zdravý. A bez obav, to brzy už budete."

Berglundson se zastavil. Ne, tak snadno se odbýt nedá. Ani od primáře ne.

"Kde je ta žena teď?" zeptal se. "Je zde?"

Doktor Romano se na něho překvapeně podíval. Několik vteřin to vypadalo, že chce odpovědět záporně, ale pak řekl:

"Ano, je zde. Umístil jsem ji v prominentském traktu."

"No a?" zeptal se Berglundson vzrušeně. "Jak se jí daří? Už se probudila?"

"No... eh... ano." Doktor Romano přikývl, jako by musel především přesvědčit sám sebe. "Ano, probudila. Už dnes ráno. A má se dobře. Aspoň do té míry, jak to okolnosti umožňují. Víte přece, v jakém stavu k nám přišla. Ale za pár dní

bude v úplném pořádku."

Na způsobu, jakým primář vážil slova, se Berglundsonovi něco nelíbilo. Ale vůbec ne.

Vzpomněl si, co předtím vyslechl a snažil se svá další slova formulovat co možná nejvíc bezelstně.

"Ta mladá žena musí být tedy asi velmi významná osoba," řekl. "Jinak byste ji sotva přijal do prominentského traktu. Vy tedy víte, kdo to je?"

"Ale jistěže. Jistěže to vím," odpověděl doktor Romano. Laskavě se usmál. "Ale určitě pochopíte, že vám z důvodů diskrétnosti bohužel nesmím nic říct."

Doktor Romano hrál dobře. Dokonce velmi dobře. Neinformovaný by na něm nikdy nepoznal, že lže.

Ale Berglundson nebyl neinformovaný!

" Chci ji vidět," vyletělo z něho najednou.

"Vidět ji?" opakoval doktor Romano překvapeně.

"Ano. Chci vidět, jak na tom je. A krátce s ní promluvit."

"Ne," doktor Romano rezolutně zavrtěl hlavou. "Ne, to nejde."

"Proč ne? Konečně měl jsem s ní co do činění už dnes ráno. Vaší diskrétnosti všechna čest - ale co na tom změní, když ji uvidím ještě jednou? Proč s ní nemohu krátce promluvit?"

"No, proto... protože mi řekla, že nechce nikoho vidět. Ani vás ne. Eh, tedy výslovně mě požádala, abych vám vyřídil, že vám za všechno děkuje. Ale stejně výslovně se také vyjádřila, že kromě nejbližších příbuzných nechce nikoho vidět. A tohle přání musíme respektovat."

Berglundson se musel velmi přemáhat, aby na sobě nedal nic znát. Cítil naprosto jistě, že primář lže.

"Poslyšte," nasadil doktor Romano otcovský tón. "Myslím, že si to všechno berete trochu moc k srdci. Jak už jsem řekl - promluvíme si o tom všem, až se zase uzdravíte. A můžeme si promluvit ještě o jedné věci, kterou nosím v hlavě."

" Co máte na mysli?"

"Ach, já myslel, že se o tom už povídá všude. Za pár měsíců se uvolní místo zástupce vedoucího chirurgie. Ano, docela dobře si vás dokážu představit jako správného muže na toto místo."

Berglundson dobře pochopil, co tím chce primář říci: drž zobák, a když budeš hodný, dostaneš odměnu!

Doktor Romano se demonstrativně podíval na své náramkové hodinky s ciferníkem posázeným brilianty. "A teď kdybyste mě už mohl omluvit. Čeká mě ještě spousta práce."

Berglundson měl na jazyku ještě celou řadu otázek, věděl však, že by stejně ničeho nedosáhl. Ba naopak, kdyby se pokoušel dozvědět ještě víc, jen by si zahrával s šéfovou trpělivostí. Jeho rezolutní výraz obličeje dával jasně najevo, že nehodlá dál v rozmluvě pokračovat.

Ale to není vlastně ani třeba, utěšoval se Berglundson. Beztak se dozvěděl už dost.

Dost na to, aby věděl, že tady něco zatraceně smrdí.

Rozloučil se s primářem, který mu na rozloučenou ještě řekl, který lékař se mu bude dál starat o jeho ruku.

Když pak procházel předpokojem, pokynul ještě krátce Berglundson přátelsky sekretářce a ponechal si laskavou masku na obličeji přesně tak dlouho, dokud se za ním nezavřely dveře a on nezůstal stát na chodbě.

Toužebně hleděl ke skleněným dveřím, které mu jen o pár metrů dál bránily ve vstupu do prominentského traktu.

Musí se tam dostat!

Musí znovu vidět tu ženu a přesvědčit se na vlastní oči, jak se jí daří! Ale jak projít kolem vrátného?

Hlavou mu vířily desítky narychlo vytvořených plánů. Možná kdyby vyšrouboval pojistky... Nebo kdyby nějak dokázal vrátného odlákat... Snad za pomoci některého kolegy...

A tu uslyšel přes dveře za svými zády hlas doktora Romana:

"Přiveďte mi sem, prosím, vrátného prominentského traktu. Chci, aby byla v příštích dnech zpřísněna bezpečnostní opatření."

"Jak si přejete, doktore." Hlas sekretářky byl tak tichý, že její slova spíš mohl vytušit, než skutečně slyšet.

Berglundson jednal, aniž by dlouho rozmýšlel. Zamířil k nejbližším dveřím na protější straně chodby a zjistil, že nejsou zamčené. Za nimi se nacházela malá kuchyňka.

Rychle vklouzl dovnitř. Dveře za sebou nezavřel úplně, nýbrž ponechal úzkou, asi centimetrovou škvíru.

Tou nyní mohl sledovat, jak sekretářka doktora Romana vyšla na chodbu, zamířila ke skleněným dveřím a po chvíli se pak vrátila se službu konajícím vrátným. Společně pak oba zmizeli za dveřmi předpokoje.

Berglundson vyšel s bušícím srdcem znovu na chodbu a rozhlédl se kolem dokola.

Široko daleko nebyl na dohled nikdo. Byl sám.

Zhluboka se nadechl.

Teď, anebo nikdy. Tohle byla šance, jaká se mu tak rychle znovu nenaskytne. Snad dokonce už nikdy.

Připlížil se ke skleněným dveřím a vstoupil do opuštěné buňky vrátného. Vnitřní hlas mu říkal, že to, co dělá, je špatné, že hazarduje se svým zaměstnáním a že existuje na tisíc dalších důvodů, aby se vrátil a zapomněl na svůj úmysl, nakonec však všechny tyto úvahy zatlačil do pozadí.

Ne, nedokázal na tu ženu zapomenout.

Krátké stisknutí knoflíku a dveře s nerozbitného skla se zasunuly do stěny.

Berglundson jimi prošel a rychle proběhl chodbou za nimi. Teprve když zabočil do první příčné chodbičky a nemohl už být ode dveří zahlédnut, zastavil se.

S těžkým oddechováním se opřel o zeď a zápasil s pocitem závrati, který v něm opět narůstal.

Když byl schopen znovu chytit dech, rozhlédl se kolem sebe a pokoušel se rozpomenout, jak je vlastně prominentský trakt uspořádán.

Kam teď?

Sestra, která náhle vyšla z jedněch dveří, mu ulehčila další rozhodování. Měla dlouhé blonďaté vlasy, dokonalý, pěkný obličej a postavu, před jakou by i Sharon Stoneová zbledla závistí. Celkově vypadala, jako by právě vyskočila z katalogu supermodelek.

Berglundson pochopil, že příjemnosti prominentského traktu se zdaleka neomezují jen na zařízení.

"Dobrý večer, doktore," pozdravila ho přívětivě, když ho míjela.

"Dobrý večer," odpověděl jí poněkud křečovitě - a také překvapen, že nespustila poplach.

Ale pak si uvědomil, že ona vlastně nemůže mít nejmenší tušení o tom, že pronikl dovnitř bez povolení. Samozřejmě ! Musí se domnívat, že je tu s vědomím primáře. Jinak by přece neprošel přes vrátnici.

"Ach, eh, sestro," zadržel ji. "Řekněte mi, ve které místnosti je ta nová z dnešního rána? Doktor Romano mi bohužel zapomněl říci, na kterém pokoji ji uložil." Částečně to byla vlastně pravda.

"Ale ta přece není ještě na žádném pokoji, je pořád ještě na vyšetřovně," podala mu sestra pohotově informaci. "Tam na konci chodby. Nemůžete to minout."

Berglundson jí poděkoval. Sestra z katalogu modelek ho ještě obdařila úsměvem, při kterém odhalila dvě řady zářivě bílých zubů, a šla dál.

Berglundson se vydal naznačeným směrem. Cedulky na dveřích jej vedly bezpečně.

S bušícím srdcem stiskl kliku. Jeho obava, že by dveře mohly být zamčené, se naštěstí nenaplnila.

Za nimi se nacházela předsíň s nejrůznějšími lékařskými přístroji a velkým oknem bylo vidět do vedlejší místnosti.

Berglundson přistoupil k oknu a jakmile pohlédl dovnitř, uviděl ji.

Opět pocítil tu tajemnou, sugestivní auru, která z ní vycházela. Auru, která mu nedovolovala myslet na cokoli jiného.

Nebylo pochyb - je to ona.

Ležela na lůžku, jen z poloviny zakrytá přikrývkou, a bylo vidět, že i nadále má na sobě ty zvláštní černé šaty.

Při vzpomínce na to, co se mu stalo s rukou, Berglundson naprázdno polkl. A přece ten stísňující pocit zmizel stejně rychle, jako přišel, když uviděl, že žena je za ruce i za nohy připoutána k lůžku koženými řemeny.

Cítil, jak v něm narůstá vzrušení. Kdo něco takového nařídil? Doktor Romano?

Berglundson s úžasem zpozoroval, že rány, které ještě dnes ráno pokrývaly její tělo, téměř beze zbytku zmizely. Jen tam, kde měla hluboko rozseklé rameno, bylo ještě vidět tenký rudý šrám.

A tu se stalo něco, co ho docela vyvedlo z míry.

Mladá žena se najednou pohnula. Zaškubala řemeny, avšak marně.

A pak - naprosto nečekaně - otočila hlavu a podívala se směrem k oknu.

Pohled jejích očí ho zasáhl s takovou prudkostí, že bezděky o půl kroku ustoupil zpět. Ale nedokázal odtrhnout oči od jejích očí.

Zelené, šeptal jeho vnitřní hlas. Jsou zelené. Jak jsem si myslel.

Ani nevěděl, jak dlouho takhle na sebe hleděli. Berglundson měl pocit, jako by mu chtěla něco říci, a sotvaže si to uvědomil, ozval se mu v hlavě jakýsi hlas - tak jasně a zřetelně, jako by ho skutečně slyšel.

Pojď! Pojď ke mně a pomoz mi. Potřebuji tě!

Byl to její hlas, tím si byl jist. A byl tak intenzivní, že se mu nedal klást odpor.

Jako v tranzu se Berglundson odtrhl od okna a zamířil ke spojovacím dveřím.

Musí té ženě pomoci. Bezpodmínečně!

Jeho ruka stiskla kliku.

Když se Lilith znovu probrala, slunce už zapadlo. A s ním zmizela i nevolnost, kterou jí světlo působilo.

Co však zůstalo, byla naprostá vyčerpanost a únava, které naplňovaly a svíraly Lilithino tělo.

Zůstala také žízeň - nesnesitelnější a silnější než kdykoli předtím!

Znovu se pokusila přervat kožená pouta, ale stále ještě byla na to příliš slabá. Ztraceně slabá.

Lilith cítila zoufalství. Pokud nedostane hned napít, skončí jako ztracenec na poušti.

Neklidně se pohnula a náhle strnula.

Někdo tu je! Pocítila to všemi smysly, které zdědila po své nelidské matce.

Zvedla hlavu a podívala se směrem k oknu do sousední místnosti.

Stál tam mladý lékař s blonďatými vlasy a pozoroval ji. Když na něho pohlédla, ustoupil o půl kroku nazpět, avšak Lilith ho nepustila ze své moci.

Potřebovala ho. Potřebovala ho víc než cokoli jiného. Neboť jí mohl dát to, po čem nejvíc toužila.

Krev! Teplou, čerstvou krev.

Jen ho musela pohnout k tomu, aby k ní přišel.

Pojď! myslela si s veškerou intenzitou, které byla schopna. Pojď sem ke mně a pomoz mi. Potřebuji tě!

Viděla, jak se poslušně pohnul a došel ke spojovacím dveřím.

Lilith vyčerpaně klesla na lůžko.

Měla pocit, jako by tímto pokusem vyčerpala veškerý zbytek sil, které ještě byla schopna shromáždit.

Ale teď už to bude dobré. Jakmile se jednou posílí...

Slyšela, jak cvakla klika.

Přes bledou tvář jí přeletěl unavený úsměv.

Ještě chvíli, a pak...

"Co tady děláte?"

Hlas jako by k Berglundsonovi dolehl odněkud z nekonečné dálky. Teprve když ho kdosi chytil za rameno, trhl sebou - tak prudce jako ještě nikdy v životě.

Jeho ruka pustila kliku. Dveře, které se už pootevřely, se znovu přibouchly.

Jakmile se Berglundsonovi vrátil jasný zrak, první, co uviděl, byl rozzuřený obličej primáře, stojícího přímo proti němu.

"Ptal jsem se vás, co tu děláte!" zavrčel doktor Romano. "Jak jste se sem vůbec dostal? Copak jsem vám neřekl, že máte jít domů?"

"Já... já...," pokoušel se Berglundson najít nějaké uspokojivé vysvětlení. Avšak nic ho nenapadalo.

Chtěl přece jen znovu vidět tu ženu.

Tu ženu se zelenýma očima.

Očima, které ho úpěnlivě prosily, aby k ní přišel, aby jí...

"A teď ven, dělejte, už ať jste venku!" vykřikl doktor Romano naštvaně. "A okamžitě. S přihlédnutím k tomu, že jste ještě zřejmě pod vlivem sedativ a nejste zcela odpovědný za své jednání, upustím od toho, abych vás na místě propustil." Zvedl výhružně ukazovák. "Ale to vám slibuji: jestli vás během následujících dvou týdnů ještě jednou uvidím v tomto traktu, můžete si začít hledat novou práci. Tak, a teď odsud vypadněte. Vrátný vás vyprovodí ven a objedná vám taxi."

Teprve nyní si Berglundson všiml, že doktor Romano nepřišel sám. Doprovázeli ho ještě vrátný prominentského traktu a ta blonďatá sestřička, kterou Berglundson potkal cestou sem.

Pochopil, že pořádně podcenil její důvtip. Jedině ona mohla primáře upozornit, jinak by tu nebyl tak brzy.

"Chápete vůbec, co vám říkám?" zeptal se doktor Romano neurvale a zašermoval Berglundsonovi rukou před obličejem.

"Ano," odpověděl Berglundson. "Ano, chápu."

"Tak na co ještě čekáte? Dělejte, už ať jste konečně venku." Doktor Romano pokynul ramenatému vrátnému.

A než si to Berglundson vůbec uvědomil, chytil ho vrátný za rameno a před sebou vyvedl ven na chodbu.

"Tak honem, kamarádíčku," zavrčel. "Jdeme."

Berglundson se dal vést, jako by byl omámený. Cítil se jakoby bez vlastní vůle a vůbec nedokázal klást odpor.

Doktor Romano zatím vrhl oknem zkoumavý pohled do sousední místnosti. K jeho spokojenosti ležela pacientka na lůžku, zřejmě stále v bezvědomí. Zdálo se, že z toho, co se tu dělo, nic nepostřehla. Dobře, že tak.

Primář se obrátil k blondýně.

"Mám pro vás zvláštní úkol, sestro Gardnerová. Zůstanete tu a nespustíte v následujících hodinách pacientku ani na okamžik z očí. Jak jen to půjde nejrychleji, pošlu vám sem někoho, aby vás vystřídal. Ale až do té doby jste mi za ni osobně zodpovědná.

"Rozumím."

"A jakmile by se začalo dít něco nezvyklého, nebo jakmile by se probrala z bezvědomí, hned mi dáte vědět!"

"Můžete se na mě spolehnout."

Doktor Romano přikývl.

"Já vím," řekl. "Jinak bych vás tím nepověřil."

Vrátný ze své kukaně objednal taxík k hlavnímu východu z nemocnice. Ale nespokojil se s tím. Nenechal si vzít, než že Berglundsona osobně doprovodí až k němu.

"Doufám, že nebudete mít nic proti tomu, abych si ještě před odjezdem vzal svoje osobní věci?" zeptal se Berglundson, když procházeli kolem odpočívárny pro personál. Během posledních minut se vzpamatovával stále víc a víc.

"Pospěšte si. A žádné triky. Počkám tady na vás."

"Bez obav, jsem hned zpátky."

Berglundson vstoupil do místnosti pro lékaře. Nebyl tu nikdo kromě jedné sestry.

"Mám jednu otázku," obrátil se k ní Berglundson. "Nevíte, jestli má sestra Mayf ieldová dnes noční nebo zítra ranní službu?"

"Ani tak, ani tak," zněla její odpověď. "Dostala mimořádnou dovolenou. Na čtyři týdny. Osobně od primáře. " Sestra udělala kyselý obličej. "Teda kdyby neměl primář daleko lepší příležitosti, pak by se člověk skoro domníval, že ti dva..." Zbytek věty nechala nevyslovený.

Berglundson nijak nereagoval na její žertovnou poznámku. Hlavu měl plnou jiných myšlenek.

"Osobně od primáře," řekl. "Torně nepřekvapuje. Řekněte mi, sestro, vy se přece znáte se sestrou Mayfieldovou dost dobře."

"Ano, dalo by se to říci. Proč?"

"Víte, kde bydlí? Můžete mi dát její adresu?"

"Ale samozřejmě. Chelsea Street 39. Ale na co...?"

"Ach, potřebuji si s ní ujasnit jen nějaké služební záležitosti a nemůžu čekat, až se vrátí z dovolené. Mockrát vám děkuji."

Znovu vyšel z místnosti. Venku na něho čekal vrátný. Dovedl ho k hlavnímu východu až k taxíku, který už mezitím přijel.

Když si pak Berglundson nastoupil, naklonil se vrátný ještě krátce k němu.

"Nemám sice vůbec tušení, o co tu jde," řekl. "Ale jestli vám, doktore, mohu dát dobrou radu, tak udělejte, co doktor Romano říkal. Zůstaňte na nějaký čas doma a počkejte, až nad tím trochu naroste tráva. Bude to pro vás zdravější. Popravdě řečeno ještě nikdy jsem neviděl šéfa tak vytočeného jako dnes."

Berglundson mu poděkoval kývnutím a zavřel dveře.

"Kam to bude?" zeptal se řidič.

Berglundson zavřel oči a chvíli přemýšlel.

Pojď! zaznělo mu náhle v hlavě.

Pojď ke mně a pomoz mi. Potřebuji tě!

Pocítil touhu na místě vystoupit a vrátit se zpět do prominentského traktu. Pak ale zvítězil rozum.

"Zavezte mě do města," řekl. "Chelsea Street 39."

Sestra Maxime Gardnerová se právě pohodlně usadila za okenní tabulí do křesla, když se pacientka ve vedlejší místnosti neklidně pohnula.

Sestra nerozhodně pohlédla oknem dovnitř a přemýšlela, jestli je jeden pohyb dostatečným důvodem, aby informovala primáře. Neuplynulo ještě ani deset minut, co odsud odešel, a ona věděla, jak by mohl nevrle reagovat, kdyby ho zbytečně obtěžovala. Vůbec se zdálo, že nemá dnes právě nejlepší náladu.

Maxime ještě chvíli počkala, jestli ty neklidné pohyby ustanou. Sice se zmírnily, ale úplně neustaly.

Dosud se nedalo zjistit, jestli pacientka skutečně znovu nabyla vědomí, proto se Maxime rozhodla jít vedle a podívat se z blízka, co se děje. Konečně doktor Romano jí přece nezakázal, aby vstoupila do vedlejší místnosti. Pokud se ukáže, že se pacientka skutečně probrala, pak bude mít ještě dost času, aby primáři dala vědět.

Maxime tiše vstoupila do vedlejší místnosti a přiblížila se k lůžku. Černovlasá žena se dál neklidně pohybovala, jako by trpěla bolestmi nebo těžkými sny.

Maxime Gardnerová se naklonila nad lůžko, aby se podívala mladé ženě do obličeje.

A vtom Lilith otevřela oči.

Maxime sebou trhla, když ji zasáhl pohled zelených očí. Pocítila touhu na místě se otočit a utéci, ale cosi jí v tom bránilo.

Byl to hlas uvnitř hlavy, který do ní vnikl spolu s pohledem.

Nechoď pryč! našeptával jí hlas. Zůstaň tu! Zůstaň uměl!

Maxime zůstala stát jako přibitá.

Ano! Proč vlastně ne? Co jí brání ještě chvíli se tu s ní zdržet?

Pojď ke mně! říkaly ty zelené oči.

Setra se poněkud prkenně sehnula, docela zajata pohledem těch očí.

Pojď ke mně! Ještě blíž!

Najednou se cítila být k té ženě čímsi přitahována. Natáhla ruku a pohladila pacientku po tváři, pak ji pohladila po vlasech černých jako noc.

Nikdy dřív by nepovažovala za možné, aby v ní nějaká žena probudila takovéto city - ba víc, nikdy jí ani nenapadlo o tom přemýšlet - ale nyní přišlo všechno jaksi samo od sebe.

Pokoušela se představit si, jaké by bylo políbit tuto ženu. Pohled zelených očí ji vybízel, ať to vyzkouší, a jen chvíli nato se její představa stala skutkem.

Maxime ucítila, jak se jí ruka pacientky, připoutaná k lůžku, dotýká tam, kde se kyčlí opřela o kraj lůžka.

Bylo jen nejpřirozenější věcí na světě, že uvolnila řemen, který ji svazoval, aby ruce umožnila větší svobodu pohybu.

A Maxime nebyla zklamaná.

Cílevědomým pohybem si pacientčiny prsty našly cestu pod její plášť. Maxime zasténala a zatímco se znovu naklonila nad lůžko, zvedla jednu nohu na lůžko, aby ruce umožnila vše, co měla v úmyslu.

Přitiskla se k ženě ještě víc, jako by s ní chtěla splynout v jedno - v takovém splynutí, které by převyšovalo všechno, co dosud zažila.

Maximin krk se nyní ocitl v bezprostřední blízkosti úst černovlásky, pak sestra jako by pod nějakým neznámým tlakem otočila hlavu stranou.

Vykřikla a její rozkoš se smísila s bolestí, když se Lilithiny zuby pohroužily do jejího krku a prokously tepnu.

Ale právě tahle bolest vše dovedla k dokonalosti.

Lilith se musela ovládnout, aby blonďatou nemocniční sestru nevysála do poslední kapičky. Protože v tom případě by jí nezbývalo nic jiného, než jí nakonec zlomit vaz - nechtěla z ní udělat služebnou kreaturu, která by do budoucna existovala s prokletím života ve věčném vyhledávání temnoty a živit by se musela jen krví.

Proto v poslední chvíli přestala sát a vytáhla zuby z hebkého masa. Její rty se snažily nedovolit, aby jediná kapička krve, která ještě jednu či dvě vteřiny vytékala z tepny, přišla nazmar. Potom se rána sama zavřela.

Lilith pocítila, jak v ní proudí nová síla a blaženě si vzdychla.

Sestra mezitím strnula vedle lůžka jako loutka. Nyní, když ji již neovládala Lilithina vůle, necítila ani trochu vůle vlastní.

Sestra Lilith rozvázala jen pravou ruku, ale to Lilith stačilo, aby se dokázala zbavit i ostatních pout. Stačilo jediné trhnutí a kožená pouta se přetrhla jako příliš napnuté gumičky. Lhostejně odhodila jejich zbytky.

A třebaže ji toto občerstvení posílilo a vrátilo část jejích dřívějších sil, únava a vyčerpanost její údy ještě zdaleka neopustila.

Potřebuje ještě víc krve!

Pak Lilith vyzvěděla od sestry, kde se vlastně nachází a jak se odsud může dostat. Mladá blondýna jí na všechny otázky odpovídala s naprosto nehybnou tváří.

Lilith se rozhodla, že neopustí nemocnici hned. Ne, nejprve se musí postarat o další porci.

Vstala a podívala se dolů na sebe. Černé šaty jí visely na kůži jako mrtvé, a tam, kde je roztrhly vytetované tlamy zabijáka upírů, se šklebily velké díry.

Lilith se pokusila přikázat symbiontu, aby změnil podobu, ale ať se snažila sebevíc, reagoval naprostou netečností.

A protože by se takto oblečená asi daleko nedostala, aniž by byla zpozorována, přikázala sestře, aby si svlékla bílý plášť, a oblékla si ho. Její boty jí však byly malé, proto zůstala bosá.

Nakonec přikázala sestře, která pod pláštěm na sobě neměla nic kromě kalhotek, ať se vrátí zpátky do křesla ve vedlejší místnosti, usne a zapomene na vše, co se tu stalo. A až se probudí, ať věří tomu, že při svém hlídání zaspala. A protože Lilith nenapadlo žádné přijatelné vysvětlení, proč zůstala sestra jen v kalhotkách, nevsugerovala jí ohledně své krádeže do mysli vůbec nic. Ať si po svém probuzení zjistí sama, kam se poděl její plášť!

Lilith vyšla na chodbu.

Popis prostor tohoto traktu, který jí sestra poskytla, se ukázal být nadmíru přesný. Netrvalo dlouho a byla u vrátnice.

Službu tu měl pořád ještě ten ramenatý vrátný, který předtím večer doprovodil Berglundsona k taxíku. O tom ale nemohla Lilith nic vědět. Viděla jen jeho objemné tělo, které jistě obsahuje dost krve, aby konečně utišilo její žízeň.

A až to konečně udělá, zmizí jí z údů ta olověná slabost.

Pomalu a lehce předkloněna se plížila blíž a krok za krokem nad jejím myšlením a jednáním víc a víc přebíraly vládu její upírské instinkty.

Naštěstí věnoval vrátný pozornost především chodbě před prominentským traktem. S tím, že by někdo mohl přijít zezadu, zřejmě vůbec nepočítal.

Tak se Lilith dostala až do kukaně naprosto nepozorovaně. Podařilo se jí otevřít potichu dveře a vklouzla do místnosti.

Teprve když se k vrátnému přiblížila na tri, čtyři kroky, otočil náhle hlavu.

"Vy?" vyjekl.

Tento výkřik Lilith překvapil tak, že skoro zmeškala rozhodující zlomek vteřiny.

Jeho ruka vyjela rychle směrem ke knoflíku na stole, a když se pokusil jej stisknout, Lilith na něho pružně jako panter skočila.

Její útok by normálně byl dost silný, aby jeho obrovské tělo odhodil na zeď, ale nyní vystačil sotva k tomu, aby vrátného shodila ze židle - další znamení, jak je zesláblá.

Vrátný rychle vyskočil znovu na nohy a pokusil se vytáhnout z pouzdra pistoli. Ale Lilith byla zase rychlejší a tentokrát ho její úder už skutečně odhodil až na zeď. Se zasténáním se svezl na zem a obrátil oči v sloup.

Lilith se přibližovala k němu jako divoké zvíře.

"Ne!" vyrazil ze sebe zděšeně, když se nad ním sklonila a odhalila dlouhé špičáky.

Tento pohled v něm zřejmě mobilizoval síly, které u něho vůbec nečekala. Skrčil nohy, vší silou odkopl její tělo a odhodil Lilith přes celou místnost.

I když okamžitě s mrštností kočky byla znovu na nohách a vrhla se směrem k němu, přece jen se mu mezitím podařilo přiskočit ke stolu a rukou stiskl knoflík, na který se předtím marně pokoušel dosáhnout.

V tu chvíli se v celém domě rozeřval poplašný zvonek.

Lilith, která se chystala znovu na něho skočit a tentokrát mu už nedat žádnou šanci, náhle strnula. Zmateně se rozhlédla kolem sebe a z hrdla se jí vydralo zvířecí zavrčení.

Chvíli trvalo, než znovu získala kontrolu nad svým rozumem.

Musí rychle pryč odtud!

Aniž by si dál všímala vrátného, dala se na útěk, vyběhla z vrátnice a dlouhými skoky se hnala po chodbě.

Všude se otvíraly dveře. Lékaři a ostatní personál vybíhali na chodbu.

Za Lilith propukla vřava. Slyšela, jak vrátný volá o pomoc, a brzy zaslechla také další hlasy.

"Ta žena v plášti! Zadržte ji!"

Lilith tomu nevěnovala pozornost a hnala se dál.

Z jedněch dveří před ní vyšli dva lékaři a pokusili se ji zadržet. Odhodila je stranou, avšak přitom se sama zapotácela, upadla na zem, hned se však zase zvedla a utíkala dál.

Zatraceně! Někde už přece musí být ten východ.

"Zavřete dveře!" zařval někdo. "A zavolejte ostrahu!"

Lilith se po schodech hnala dolů do přízemí a tam náhle strnula na místě, když se na úpatí schodiště objevili čtyři silní muži v uniformách bezpečnostní služby.

Se zbraněmi v rukou.

"Jsme tu," řekl taxikář a ukázal na vchod domu, před kterým zastavil. "Chelsea Street 39."

Berglundson mu zaplatil - šťastný, že má vůbec u sebe peněženku, na kterou do té chvíle ani nepomyslel -a vystoupil.

Když pak taxík zase odjel, rozhlédl se kolem sebe.

Chelsea Street nebylo právě to, co by se dalo označit za prvotřídní bydlem. Také třetí třída by bylo ještě příliš lichotivé označení.

Berglundson se podíval vzhůru po šedé fasádě činžáku z pálených cihel, ztrácející se někde vysoko v nočním nebi, a doufal, že jedno z těch osvětlených oken patří bytu sestry Mayfieldové.

Její jméno se na štítku zvonku dalo stěží rozluštit. Když se nedočkal žádné reakce na zvonění, opřel se do dveří, které byly naštěstí jen přivřené.

Berglundson vyšel nahoru po schodišti. Bylo špinavé a jeho stěny byly poseté graffiti. Zastavil se až před dveřmi bytu Virginie Mayfieldové. Škvírou pod nimi pronikal slabý paprsek světla.

Zaklepal a po chvíli zaslechl za dveřmi její hlas.

"Kdo je to?" zeptala se, aniž by otevřela.

Berglundson chápal, že člověk, který bydlí v takovémto prostředí, musí být opatrný. V duchu se ptal, jestli je plat sestry Mayfieldové skutečně tak malý, aby si nemohla dovolit nic lepšího.

"To jsem já," odpověděl. "Doktor Berglundson."

Dveře se otevřely a sestra Mayfieldová vystrčila hlavu.

"Vy?" zeptala se překvapeně.

"Ano. Chtěl jsem se vás zeptat ještě na pár věcí ohledně dnešního rána. Měla byste pro mě chvíli čas?"

Nezdála se být právě nejochotnější pustit ho dál, nakonec však přece jen dveře otevřela a naznačila mu, aby šel dál.

Ošumělý dojem, jakým působil dům zvenčí, s vnitřkem bytu naprosto nekorespondoval. Zařízení bylo sice skromné, ale vkusné a útulné.

Dovedla ho do obýváku, ale neposadila se ani sama, ani nevyzvala jeho. Jasné znamení, že si nepřeje dlouhou návštěvu.

A proto přešel - potom, co se ho zeptala, jak se cítí, a on jí odpověděl zdvořilostní formulkou - bez okolků k jádru věci. Chtěl vědět, jak se ten incident z minulé noci odehrál z jejího hlediska. Především pak, co se týče jeho ruky.

Mohla mu však jen říci, že vlastně vůbec nic neviděla, protože se v tu chvíli soustředila plně jen na diagnostickou jednotku.

"Přesně tak, jak jste to říkal vy," dodala. "Všechno se seběhlo příliš rychle."

"A co se stalo pak? Po tom, co jsem ztratil vědomí?"

"Zavolala jsem doktora Romana a od té chvíle se už o všechno staral osobně on sám." Hleděla do země a hlasitě oddechovala. "A víc vám nemůžu říci."

"Ale to přece nemůže být všechno. Musel přece něco říci. Třeba něco o té pacientce."

Nějakou chvíli mlčela a pak si těžce vzdychla.

"Poslyšte, doktore Berglundsone, nevykládejte si to, prosím, špatně, ale já vám prostě víc říct nemůžu. Dostala jsem striktní příkazy, že se o tom nesmím s nikým bavit." Zvedla hlavu, podívala se na mladého lékaře a v očích měla němou prosbu o odpuštění. "Ani s vámi ne."

"To nařídil doktor Romano?"

Váhavě přikývla.

"Rozumím," řekl hořce. "A aby vám to usnadnil, dal vám malou zvláštní dovolenou. Samozřejmě na náklady kliniky. Kromě toho vám zřejmě nabídl zvýšení platu, že?"

Jeho vyčítavý tón ji zjevně zasáhl.

Odvrátila se, došla k oknu a vyhlédla ven. Jen její škubající se ruce prozrazovaly, co se v ní děje.

"Prosím vás, doktore! Vy tomu nerozumíte. Vy vydělváte tak dobře, že si moje starosti sotva dokážete představit. Nebo snad doopravdy věříte tomu, že bydlím v prostředí, jako je tohle, nějak ráda?"

"Ale... váš plat přece nemůže být tak nízký, abyste nemohla..."

"Jistě," skočila mu do řeči. "St. Margarete's Clinic neplatí špatně. Víc, než kterákoli srovnatelná nemocnice, já vím. Ale z těch peněz mi zůstane sotva víc než polovina. Zbytek poukazuji měsíc co měsíc do pečovatelského domu pro přestárlé v Melbourne. Žije tam moje matka. Před osmi lety měla těžkou mrtvici. Od té doby potřebuje neustálou celodenní péči. A každý víkend jezdívám k ní a starám se o ni sama."

"To je mi líto. To jsem nevěděl."

"Samozřejmě, že ne! Nikdo z kliniky to neví." Prudce se obrátila a v očích se jí zaleskly slzy. "Co je tedy nesprávného na tom, když si nechci nechat ujít takovou šanci? Když navíc nemám dělat nic víc než mlčet. Proč bych jednou výjimečně nemohla mít trochu štěstí? Já přece nechci mnoho. Jen trošku víc pro sebe. Abych si tu a tam mohla splnit nějaké to přání. Čas od času nové šaty. Nebo si jednou za měsíc někam vyjít. Trochu se pobavit. To by mi úplně stačilo." Naléhavě se na něho zadívala. "Řekněte mi, doktore, co je na tom špatného?"

Nedokázal jí odpovědět a mlčel.

"Proto se mě, prosím, dál na nic neptejte," poprosila ho naléhavě. "A už jděte."

Přikývl a obrátil se k odchodu.

"Doktore, prosím vás!" zavolala ještě za ním. "Nemějte mi to za zlé. Prosím vás, pochopte mě. Nemohu jinak."

Obrátil se a přinutil se ke konejšivému úsměvu.

"Ne, sestro Mayfieldová, nemám vám to za zlé. Ba zcela naopak. Jsem vám dokonce vděčný."

"Vděčný?" Nechápavě se na něho zadívala. "Za co?"

"Za to, co jste mi právě vysvětlila. Že se s tou věcí totiž musím vyrovnat sám. Úplně sám."

"Já sice nevím, o co jde, ale raději to ani vědět nechci. Ale jedno vám přeju: mnoho štěstí!"

"Děkuji. Myslím, že ho budu potřebovat." A to víc, než kdy předtím, dodal v duchu. Zvlášť když ani sám pořádně neví, co vlastně chce. Ví jenom, že to má něco společného s tou mladou ženou.

Došel k východu z domu, zastavil se a vrtěl hlavou. Byl to hloupý nápad jet sem. Co si od toho vlastně sliboval?

Nějakou dobu čekal, až pojede kolem nějaký taxík, když však žádný dlouho nejel, rozhodl se vydat se domů pěšky. Čerstvý vzduch mu dělal dobře.

A snad ho to přivede na jiné myšlenky.

A přece se tak nestalo.

Pojď! znovu se mu rozeznělo v hlavě, zatímco se hnal nočními ulicemi. Pojď ke mně a pomoz mi. Potřebuji tě!

" Ne!" vykřikl vzrušený hlas nahoře nad Lilith. Patřil lékaři s šedým melírem na vlasech, přibíhajícímu z horního konce schodiště. Šermoval kolem sebe rukama. "Nestřílet. V žádném případě nestřílet! Potřebuji ji živou!"

V tu chvíli Lilith unikl lehký úšklebek. Ne, že by ji kulky mohly na dlouho zadržet (Opravdu ne? Ještě to nikdy nevyzkoušela. Dost

možná je její lidská polovina přece jen na kulky "citlivá"!) Ale tento příkaz byl pro ni takřka propouštěcí list.

Mohutným skokem se vrhla na ty čtyři hlídače. Byli všichni ve svém oboru profesionály, ale s nadlidskou silou pacientky přece jen nepočítali.

Prvnímu Lilith zasadila do obličeje takový úder, že mu přerazila nos, druhého z boje vyřadila kopancem tak mocným, že odletěl na několik metrů daleko.

Mezitím třetí ji uchopil zezadu a sevřel ji oběma rukama. Žádná normální žena by neměla šanci dostat se z tohoto ocelového stisku.

Ale Lilith nebyla normální žena.

Lehce rozevřela jeho sevření a loktem muže srazila k zemi. Chtěla pokračovat v útěku, ale nepodařilo se jí to, protože jí čtvrtý muž podrazil nohy.

Skočil na ni jako hráč amerického fotbalu na svého soupeře a strhl ji s sebou na zem. Lilith se podařilo ho setřást, vyskočila a chtěla utíkat dál, avšak najednou se vedle ní objevil nějaký lékař a zabodl jí do paže jehlu injekční stříkačky.

Lilith ho odmrštila stranou, vytáhla si jehlu z paže a stříkačku odhodila. Pak se znovu rozběhla.

Mezitím se však jeden ze strážníků vzpamatoval a v ostrém úhlu se vyřítil proti ní, aby jí odřízl cestu.

Lilith se mu pokusila vyhnout, avšak najednou nedokázala udržet rovnováhu a její pokus byl marný.

Muž se ocitl vedle ní a znovu ji strhl k zemi. Tloukla kolem sebe a skutečně se jí podařilo vymanit se z jeho sevření, ale nepodařilo se jí už postavit na nohy.

Najednou na ni někdo skočil a svojí váhou ji přitiskl k zemi.

Lilith si nevěděla jiné pomoci, než se obrátit a zakousnout se mu do ramene. Vykřikl a pustil ji.

A přece se jí už nepodařilo postavit se. Víc a víc ztrácela kontrolu nad svými pohyby. Uspávači prostředek, který jí píchli, začínal působit.

A než se Lilith vzpamatovala, vrhlo se na ni na půl tuctu lidí a spojenými silami ji přemohli.

Prskala, aniž by jí to však bylo co platné. Stále víc a víc se jí začínaly zatemňovat smysly.

Ještě posledním vzepětím se pokusila osvobodit, ale marně.

A pak ztratila vědomí.

"Rychle!" přikázal doktor Romano hlídačům a ukázal na nehybné tělo ženy u svých nohou. "Odneste ji zpátky do prominentského traktu!"

Zatímco strážníci - až na toho, kterému Lilith přerazila nos a který byl mezitím lékařsky ošetřován - plnili jeho příkaz, obrátil se primář k ostatním, kteří stáli mlčky a vyděšeně hleděli, co se děje. To, co se právě odehrálo před jejich očima, bylo prostě až příliš neuvěřitelné. Naštěstí nebyli mezi nimi žádní pacienti.

"Přeju si, abyste o tomto incidentu zachovali absolutní mlčení," křikl na ně doktor Romano. "Pokud se jen jediné slovíčko vynese mimo kliniku, přestane dotyčného těšit život, to vám slibuji. A vy víte, že svoje sliby plním. Tak a teď zpátky do práce!"

Zatímco se lidé rozcházeli na svá pracoviště, otřel si Romano zápěstím pot z čela.

Kdo k čertu vlastně ta žena je? Ještě nikdy neviděl nikoho, kdo by se pohyboval s takovou silou a mrštností.

Zamířil za strážníky do prominentského traktu.

"Pane, já...," oslovil ho vrátný, bledý jako křída, když primář procházel kolem skleněných dveří.

Doktor Romano jen rozmrzele zvedl ruku. "Později," řekl, aniž by se zastavil. "Ať mi už chcete říct cokoli - na to bude čas později!"

Ve vyšetřovně ho čekalo další překvapení: zdravotní sestra, celá bledá a viditelně zmatená, se pokoušela rukama zakrýt svoji nahotu.

Doktor Romano měl pocit, že se mu situace vymyká z rukou víc a víc.

"Pane, já opravdu nevím, co...," začala Maxime Gardnerová rozrušeně.

"Později," řekl jí. "Běžte si něco obléci a pak se u mě hlaste."

Z jeho tónu si mohla být jistá, že -ať už se přihodilo cokoli - její dny na této klinice jsou sečteny.

Zatímco strážníci ukládali pacientku zpátky na lůžko, prohlížel si primář zamyšleně tři roztržené kožené popruhy.

"Řekněte mi," obrátil se na jednoho ze strážníků. "Patří k vašemu vybavení také ocelové náramky?"

"Ano, pane. Proč?"

"Tak mi doneste čtyři kusy." Podíval se na ležící pacientku. "Uvidíme, jestli si s nimi poradí tak snadno jako s koženými popruhy."

Strážník se chtěl vzdálit, aby donesl, co primář žádal, ale doktor Romano ho ještě zadržel. "A taky bych chtěl, aby aspoň dva z vás tady v příštích hodinách drželi stráž. Takovýto incident se už nesmí opakovat. Jste mi za to osobně zodpovědný. Rozuměl jste?"

"Ano, pane."

Doktor Romano se podíval na své briliantové hodinky - dárek jednoho vděčného pacienta. Navzdory tomu všemu nesmí zapomenout, že ho ještě čeká důležitá schůzka.

Doktor Romano se sešel se svým telefonickým partnerem asi o hodinu později v jednou exkluzivním nočním baru v centru Sydney. Oddělený box jim umožňoval bavit se naprosto nerušeně.

Jeho partnerem byl major Gene Bradley, vedoucí vojenské výzkumné kliniky, sídlící kousek za městem. Doktor Romano se s ním seznámil už před lety na nějakém dobročinném plese, na kterém se major na rozdíl od primáře cítil zjevně nesvůj. Přesto udržovali od té doby nejtěsnější kontakty a navzájem si nejednou poskytli cenné služby. Samozřejmě ku prospěchu obou stran.

"U každého jiného, než jsi ty, Georgi," oslovil major Bradley primáře křestním jménem, "bych se domníval, že mi chce věšet bulíky na nos, ale ty nejsi ten typ. Takže ty opravdu tvrdíš, že se zranění té pacientky vyléčila sama od sebe během jednoho dne?"

"Přesně tak. A to byl teprve začátek. Prozkoumal jsem její krev. A zdá se, že má docela jiné složení než normální krev lidská, třebaže druh odchylky nedokážu určit. Zato jsem zjistil, že reaguje nezvykle agresivně na veškerý druh nákazy a

bakterií, dost možná také na viry." Doktor Romano vytáhl složku s nějakými papíry. "A jestli potřebuješ další materiál, tady je celá analýza všech jejích tělesných funkcí. Všechny hodnoty jsou mnohem nižší než u kteréhokoli normálního člověka."

Bradley přeletěl papíry očima. "To je úžasné, že někdo s tímto vůbec ještě může žít."

"Zcela správně. A co řekneš na to, že ten někdo je navíc ještě schopen přetrhnout kožená pouta a pokusit se o útěk? Potřebovali jsme půl tuctu mužů, abychom tu ženu chytili a přemohli. Nařídil jsem, aby byla nadále držena stále pod narkózou."

"A nemáš nejmenší tušení, kdo to je?"

"Ne, ale poctivě řečeno, to nám může být docela jedno. Vím jenom, že nemůže už déle zůstat na mojí klinice. Už tak vzbudila dost velké pozdvižení. Musí být co nejrychleji dopravena na bezpečnější místo -a nenapadá mě žádné vhodnější než tvoje klinika."

"Nežádáš ode mě zrovna málo," usoudil major Bradley. "Nežádáš o nic méně, než abych změnil veškeré zaměření výzkumu a pracoval na vlastní pěst."

"Nikdo jiný nepřipadá v úvahu. Ty máš pod svým velením celý komplex. Máš odborníky. A kromě toho utajení je u vás naprosto přirozená věc. Nikdo vám nebude klást nepříjemné otázky, když se odvoláš na utajení." Doktor Romano se naklonil dopředu. "A kromě toho, představ si, co by to znamenalo, kdyby se ty výsledky potvrdily. Nejde o nic méně než

O prostředek, který způsobí revoluci v medicíně!"

"Jak správně říkáš, pokud se výsledky potvrdí," mírnil ho Bradley.

"Myslíš si snad, že jsem je nezpracoval dost pečlivě? Pomysli jenom, jaké možnosti vojenského využití se tu nabízejí. Voják, který bude mít tuto obrannou látku ve své krvi, bude s největší pravděpodobností odolný proti všem biologickým

1 chemickým zbraním. A měl jsi vidět, s jakou divokostí ta žena při svém útěku bojovala. Je možné, že to je také jeden z účinků té látky. Armáda, jejíž vojáci to budou mít v krvi, by byla pravděpodobně nejnepřemožitelnější na celém světě." Doktor Romano udělal významnou pauzu. "Ptám se, kolik by naši velcí bratři, Britové, za to byli ochotni zaplatit. A co teprve Američani. Finanční možnosti jsou zřejmě naprosto neomezené."

Major Bradley mlčel. Bylo vidět,

jak mu to v hlavě šrotuje. Třebaže se dosud z důvodů vlastního prospěchu příliš přesně předpisů vždycky nedržel, jedno přece jen v první řadě byl -vlastenec.

"A pak je tu ještě jedna věc," vytáhl doktor Romano své trumfové eso. "A sice ty šaty, které má ta žena násobě."

"Co je s nimi?"

Primář St.Margarete's Clinic mu přesně povyprávěl, co se dozvěděl večer od Berglundsona. "Jak říkám, ta látka prý nesvírala jeho ruku déle jež jednu vteřinu," dokončil svůj výklad. "A přece to stačilo, aby byly naprosto strženy veškeré svrchní vrstvy kůže. Já sám jsem to sice neviděl, ale to zranění j sem ošetřoval. Věř mi, žé něco podobného jsem nikdy předtím neviděl."

Bradley ještě chvíli mlčel, a pak se konečně rozhodl.

"Takže převoz ještě dnes v noci?" zeptal se.

Doktor Romano přikývl. "Čím dřív, tím líp."

Hesekiel mířil k poslednímu cíli dnešní noci, k St. Margarete's Clinic.

Vzal na sebe podobu netopýra a obletěl nejprve celý komplex kliniky. Jeho temná postava se sotva odlišovala od noční oblohy.

Čas od času se snesl na římsu některého okna a nahlížel dovnitř budovy, jestli neobjeví nějakou snadnou oběť.

Neměl už zapotřebí zabíjet další oběť. Už časně zvečera svoji krvežíznivost utišil na jakési prostitutce, která si našla pracoviště v příliš osamělé ulici. Samozřejmě že se na ní nasytil teprve poté, co mu předvedla veškeré umění svého řemesla.

A takže přestože už svoji žízeň dostatečně ukojil, nějakým delikátním zákuskem by dřív, než se rozední, ještě nepohrdl. Jako příslušníku Starého plemene mu sice slunce nemohlo uškodit - jen služebné kreatury hynou jeho světlem - přesto však mu světlo nebylo příjemné a probouzelo v něm nevolnost, kterou si Hesekiel rád odpustil.

Poletoval od okna k oknu, aniž by však objevil nějakou vhodnou oběť. Už chtěl zase zmizet, když vtom uviděl něco, co jeho netopýří smysly maximálně vzrušilo.

V jasně osvětlené místnosti stáli dva uniformovaní strážníci vedle jakéhosi lůžka. A na něm, to poznal svým zvláštním smyslem okamžitě, ležel jiný upír, připoutaný želízky k posteli.

Přesněji řečeno: upírka!

A ne ledajaká. Ne, tohle nebyl nikdo jiný než ten bastard, který už celé měsíce znervózňuje celý klan.

A třebaže Hesekiel už dávno podnikal na vlastní pěst, přece jen o ní slyšel a věděl, jaký má její objevení pro společenství nočních bytostí obrovský význam.

A začalo mu docházet, jaká šance se mu tím nečekaným objevem nabízí.

V tu samou chvíli se pevně rozhodl. Prorazí okno, vlétne dovnitř a tam se vrátí opět do své lidské podoby. Vypořádat se s těmi dvěma strážníky nebude problém. Dvě mrtvoly navíc, na tom už nesejde.

A právě když se chystal svůj plán provést, stalo se něco, co jej rázem zhatilo.

Doktor Romano si nedal vzít, že převezme osobní dohled nad převozem pacientky. Proto spolu s jednou sestrou vstoupili do vyšetřovny.

"Nějaké problémy?" zeptal se strážníků.

Oba muži zavrtěli hlavou.

"Dobrá, tak té ženě rozepněte náramky a naložte ji..."

Vtom sestra vykřikla a doktor sebou trhl. Spatřil ji, jak zírá vylekaně do okna, avšak když se tam podíval, neuviděl nic neobvyklého.

"Co je s vámi, sestro?"

"Já... já...," zakoktala se. Dala si dlaň před ústa a polkla. "Promiňte, doktore, tam na okně byl hrozně veliký netopýr. Opravdová obluda. A na chvíli jsem dokonce měla pocit, jako by chtěl rozbít sklo a vtrhnout sem."

"Prosto vás, sestro!" okřikl ji doktor Romano. "Teď opravdu není vhodný okamžik pro nějaké strašidelné povídačky."

Pokynul strážníkům, aby pacientku vynesli ke zvláštnímu východu z prominentského traktu.

Než se sám vydal za nimi, ještě jednou pohlédl do okna. Ani teď tam nic neviděl.

Kdo ví, co si to ta sestra vybájila? Ale přesto - od té doby, co sem přivezli tuto zvláštní pacientku, se začínají hromadit tajuplné události.

Trojnásobně si oddychne, až bude ta žena převezena na výzkumnou kliniku do traktu s nejvyšší ostrahou. Odtamtud už nikdy a nikam neuteče.

Když Berglundson uviděl před sebou světla kliniky, měl najednou nepříjemný pocit. Velice dobře si pamatoval primářova slova o vyhazovu. Ale Berglundson nemohl jinak, než se vrátit na kliniku.

Doma se několik hodin neklidně

převaloval v posteli ze strany na stranu, aniž by dokázal usnout nebo jen na chvíli dopřát svým myšlenkám klidu.

Znovu a znovu mu před vnitřním zrakem vyvstával obličej té mladé ženy.

A její oči, které úpěnlivě prosily:

Pojď! Pojď sem ke mně a pomoz mi. Potřebuji tě!

A pak najednou - sám Berglundson nevěděl, kolik uplynulo hodin -vstal a vyšel z domu.

Taxík ho dovezl skoro až sem, ale protože nechtěl být hned objeven, nechal se vysadit už kus před klinikou.

Instinktivně zamířil rovnou ke zvláštnímu vchodu prominentského traktu, před kterým se nacházela nevelká zelená plocha se stromy a keři, téměř park. Berglundson s úžasem zjistil, že před ním stojí několik aut: jedna sanitka a dvě limuzíny, jedna vepředu, druhá vzadu. A všechny označené barvami australských ozbrojených sil.

Připlížil se blíž ke vchodu a schoval se ve křoví. Skrz listí mohl přesně sledovat vše, co se venku dělo.

Nejprve se objevili dva strážníci. Pak Berglundson uviděl vyjet na vozíku nosítka, muži je naložili do sanitky a v tu chvíli poznal, kdo byl na nich - ta mladá žena, nouzově přijatá včera v noci!

Vystrčil hlavu ještě trochu víc a objevil doktora Romana, který vyšel z budovy s cestovní brašnou a nastoupil do jednoho doprovodného vozu.

Teprve když se dveře všech aut zabouchly a řidiči rozsvítili světla, pochopil Berglundson, že už tu ženu pravděpodobně nikdy neuvidí, jakmile ty vozy jednou odjedou a opustí prostor kliniky.

Vyšel ze svého úkrytu a rozběhl se k parkovišti pro zaměstnance. Mělo by tu pořád ještě stát jeho autíčko korejské výroby, kterým přijel na minulou noční službu. Zoufale se hrabal zdravou rukou v kapsách a hledal klíč, zatímco auta za ním se už rozjela.

Konečně klíč našel. Roztřesenýma rukama odemkl dveře vozu, skočil za volant a nastartoval.

Když dorazil k bočnímu vchodu, byla ta malá kolona vozů pryč. Berglundson přidal plyn a vyřítil se směrem, kde odbočka ke klinjpe ústila do hlavní silnice. Odsud se pak dalo jet oběma směry dlouho jen pořád rovně.

Malý konvoj se mezitím již dost vzdálil od kliniky, ale zadní světla vozů se dala ve tmě dobře rozeznat.

Berglundson otočil volantem a pustil se do sledování. Třebaže se jen málo staral o omezenou rychlost, jen stěží se mu dařilo udržovat se za konvojem v závěsu. Ty tři vozy se hnaly přes noční Sydney přímo sebevražednou rychlostí. Před každou křižovatkou zapínala sanitka na okamžik modrý majáček, aby si zjednala volný průjezd.

Berglundson neměl k dispozici takovou pomůcku. Navíc nikdy nebyl nijak dobrý, ani razantní řidič a s obvázanou rukou to bylo ještě dvakrát tak obtížné.

Nejednou ztratil konvoj z dohledu, když vozy daleko před ním zabočily do nějaké boční ulice. Avšak pokaždé je znovu dostal na dohled.

Přesto měl strach, že konvoj ztratí nadobro.

Musí se k němu nutně víc přiblížit.

Sešlápl plynový pedál ještě víc. A konvoj znovu zabočil za roh. Když jej Berglundson několik vteřin nato následoval, dostal se jeho vůz na okamžik do smyku a mladý lékař měl co dělat, aby znovu získal kontrolu nad řízením.

Několik set metrů před ním právě konvoj projel křižovatkou. A skoro současně naskočilo na semaforu žluté světlo. Dávno už svítila červená, když Berglundson vletěl do křižovatky, aniž by na chvíli sundal nohu z plynu.

Ten cisternový náklaďák uviděl pozdě.

Berglundson strhl volant, aniž by tím. dosáhl něčeho víc, než že jeho vůz v plné rychlosti dostal smyk a skoro se napůl převrhl, a pak s prudkost^ střely narazil do boku náklaďáku.

Exploze otřásla celým centrem města, okenní tabulky v širokém okolí se vysypaly a k noční obloze stoupala obrovská ohnivá koule.

Jen pár úlomků chrupu, to bylo jediné, co druhého dne, když byl požár uhašen a trosek odklizeny, z Berglundsona našli.

" Co to bylo?" vyjekl doktor Romano, když tlaková vlna otřásla jejich vozem, jedoucím v čele konvoje, zatímco kdesi za nimi se noc rozsvítila planoucím světlem.

Obrátil se, aby se podíval přesněji, ale sanitka, jedoucí za jejich autem mu zakrývala přímý výhled na místo události.

A pak odbočili do další ulice.

Řidič reagoval s vojenskou lhostejností. "Nemám tušení," odpověděl, aniž by na okamžik snížil tempo. "Asi nějaká nehoda, výbuch plynu, nebo něco takového. Každopádně nic, o co bychom se museli starat. Ale podle toho, jak to znělo, o tom určitě ještě dnes večer uslyšíme v hlavních zprávách."

Konvoj opustil hranice města a jel podél pobřeží vzhůru k uzavřenému areálu na počátku zdvíhající se pahorkatiny.

Strážní u brány je vpustili bez kontroly. Před jednou budovou, stojící poněkud stranou od ostatních, vozy zastavily. Tam už na ně čekal major Bradley v doprovodu několika mužů v uniformě a dvou lékařů v bílých pláštích.

Major Bradley je představil doktoru Romanovi jako doktora Smitha a doktora Freemana a rovněž uvedl jejich hlavní specializaci.

"Třetí kolega, doktor Dess, ještě dorazí," dodal Bradley. "Jeho specializací je mikrobiologie. Musí přijet z Adelaide a bohužel tu nemůže být dost rychle. Ale počítám, že do hodiny tu bude."

Doktor Romano uznale přikývl. Major Bradley skutečně dokázal v tom krátkém čase shromáždit specialisty ze všech oborů. Dost se těšil na spolupráci s nimi. A nebylo to jen vyhlídkou na slávu a bohatství; radost mu činila spíš příležitost spolupracovat s nimi na tomto případu.

Ba skoro mu to připadalo, jako by cítil zase onu téměř horečku, která ho kdysi dávno - skoro před třiceti lety - vedla k tomu, že šel studovat medicínu. Horečnou dychtivost, o které si myslel, že ji už dávno ztratil.

Mezitím byla dvěma muži v uniformách vynesena nosítka s pacientkou ze sanitky do budovy.

"Postaral jsem se o to, abys mohl být ubytován spolu s ostatními přímo zde," řekl major Bradley. "Díky tomu se budete moci pacientce věnovat takřka nepřetržitě. Mám ti ukázat tvůj pokoj? Možná by ses chtěl trochu osvěžit. Anebo si trochu odpočinout, než se pustíte do práce. Určitě jsi už nejméně čtyřiadvacet hodin na nohou."

"Ne," rozhodl Romano. "Nejprve si musím prohlédnout výzkumný komplex. A spolu s ostatními připravit pracovní plán."

Bradley přikývl, jako by nic jiného ani nečekal.

Zamířil ke vchodu. Krátce předtím, než vstoupili dovnitř, náhle doktor Romano strnul a pohlédl nahoru nad blízkou skupinu stromů. Zdálo se mu, jako by zaslechl pleskání křídel - snad nějakého velkého, těžkého ptáka - a na nepatrný okamžik měl dokonce pocit, jako by se do větví spustil nějaký veliký stín.

Ale jakkoli upřeně hleděl tím směrem, neviděl tam nic.

Bezděky si vzpomněl, jak se sestra ze St. Margarete's Clinic při převozu pacientky domnívala, že za oknem ošetřovny zahlédla netopýra.

Jen abych se nezbláznil! pokáral se v duchu. Pomalu už taky začínám vidět strašidla!

"Co je?" zaslechl říkat majora Bradleyho. "Proč nejdeš?"

Doktor Romano mávl rukou a následoval majora do budovy. Velkým nákladním výtahem sjeli dolů.

"Už se těším, jak budu s vámi spolupracovat," řekl ten, kterého major představil jako doktora Smitha. Byl to malý brýlatý mužíček, který vypadal jako učiněné neviňátko.

Avšak doktor Romano věděl své. Konec konců tento mužíček nebyl určitě pro nic za nic nejlepším specialistou na chemické a bakteriologické bojové prostředky. "Slyšel jsem už hodně o vás i vašich společenských kontaktech. A pokud je jen polovina z toho, co se píše v dokumentaci, pravda, pak tu máme co do činění s výjimečně zajímavou abnormalitou."

Doktor Romano přikývl. Dalo se to i tak pojmenovat.

"Tak jsme tady," řekl major Bradley, když sjeli o dvě patra do podzemí a dveře výtahu se otevřely. Rozpřáhl ruce. "Tady najdeš všechno, čeho si tvé srdce žádá. Oba tví kolegové ti vše ukážou. Ti se tu vyznají ze všech nejlíp."

Řekl vojákům v uniformách, kam mají zanést nosítka.

"A z nějakého opakovaného pokusu o útěk si nemusíš dělat hlavu. Tato sekce se dá hermeticky uzavřít a dokonce má i svůj vlastní zdroj energie. Ani sem, ani ven nepronikne ani blecha.

Doktor Romano odměřeně přikývl a v duchu se ptal sám sebe, proč ho přesto tato informace nedokáže docela uklidnit.

Hesekiel sledoval celou cestu konvoje během letu vysoko nad střechami města. Když vozy dorazily k cíli, spustil se nedaleko od nich do větví stromů. Odtamtud pozoroval, jak upírku odnášejí dovnitř do budovy.

Když se Hesekiel ve svém úkrytu pohnul, jeden z mužů krátce pohlédl směrem k němu, avšak Hesekielovi jeho upírský instinkt říkal, že ho skutečně neobjevil. A opravdu. Chvíli nato se muž zase odvrátil a následoval ostatní do budovy.

Hesekielovy netopýří oči hleděly toužebně ke vchodu. Věděl, že dnes už nic nevyřídí. Na východě, daleko nad mořem se už objevilo první světlo nového dne. Během necelé půlhodiny vystoupí slunce nad obzor a přinese mu jen slabost a nevolnost.

Hesekiel se vznesl do výšky a vyrazil zpátky směrem k městu. Konečně, co viděl, mu dostatečně stačilo, nyní věděl, kam upírku dopravili. Zítra - hned po setmění - se sem vrátí a vyřídí zbytek.

Když se Lilith probrala, hleděla přímo do ostrého světla operační lampy, jež jí připomínala zapadající slunce z jejího minulého probuzení.

Kolik času mezitím uplynulo?

Neměla tušení. Ale cítila, že opět pociťuje žízeň.

"Už zase přichází k sobě," zaslechla něčí hlas.

Nějakou chvíli trvalo, než se jí před očima rozjasnilo a nakonec rozeznala celkem pět mužů s rouškami na tvářích, kteří se nad ní skláněli.

"Slyšíte nás?" zeptal se jeden z nich.

"Já...," začala Lilith. Jazyk jí připadal těžký a jako by ji pořád ještě neposlouchal. "Kde... kde to jsem?"

"V bezpečí," zněla odpověď.

Ačkoli ji měl tón toho hlasu uklidnit, Lilith pocítila naprosto opačný, pocit. Hned se probrala o poznání víc.

"Kde... kde to jsem?"

"Jste v bezpečí," opakoval hlas. "A to by vám prozatím mělo stačit."

"Co to znamená? Kde přesně jsem?"

"Obávám se, ž,e poněkud nechápete situaci. Teď není na vás, abyste kladla otázky. Namísto toho máme my spoustu otázek pro vás. A samozřejmě doufáme, že nám na všechny odpovíte."

Lilith se vzrušeně pokusila zvednout, ale nešlo to. Její kotníky a zápěstí byly tentokrát připevněny ocelovými pouty, ke všemu ji ještě kolem pasu ke stolu poutal řetěz. Lilith si všimla, že navíc má k sobě připojeno celé množství různých kabelů.

Vytekle se pokusila vyprostit z pout, nebo alespoň strhat ze sebe kabely, avšak nepodařilo se.

Muži s naprostým klidem čekali, až zanechá marných pokusů.

"Teď, když jste se sama přesvědčila, v jaké jste situaci," řekl další z mužů, "dovolte nám přejít k první otázce: Kdo jste? Nebo ještě lépe: Co jste?"

Lilith poznala ten hlas. Patřil lékaři, který během jejího pokusu o útěk křičel na strážníky, aby na ni nestříleli.

"I kdybych vám to řekla," odpověděla, "nevěřili byste tomu."

"Proč nám aspoň nedáte příležitost, abychom to posoudili sami?"

Lilith neodpověděla. Se vším, co by jim mohla říci, by se dostala jen ještě do větších potíží.

"Měla byste uvážit, jestli by přece jen nebylo lepší s námi spolupracovat," pokáral ji hlas. "Mohu vás ujistit, že máme dost prostředků a způsobů, jak vás přimět k řeči."

O tom Lilith nepochybovala, že tito lékaři disponují celou řadou možností. Ovšem, jestli budou tyto prostředky úspěšné, to už byla věc druhá.

Ale co je jí to platné? Z těch pout se nedostane.

"Mlčíte? No dobrá, zkusíme jinou otázku. Třeba se vám na ni bude odpovídat líp. Co to je za zvláštní šaty, které máte na sobě? Jak to, že vám nejdou sundat z těla?"

Lilith pevně stiskla rty a mlčela. Přitom se soustředila na jeden pár očí nad sebou.

"Včera v noci napadly jednoho lékaře, který vás chtěl ošetřit," pokračoval lékař. "Nemůžete nám říci, jak to funguje? Proč ho to napadlo, když vám chtěl přece jen pomoci?"

"Za to... za to já nejsem zodpovědná," ujelo Lilith bezděky.

A hned byla veškerá její koncentrace tatam. Muž, na kterého měla políčeno, jen zavrtěl hlavou, jako by chtěl setřást chvilkovou slabost.

"Zajímavé," pravil hlas. "Takže vy přiznáváte, že vaše šaty něco takového dokážou?"

Lilith se styděla, že se nechala nachytat na tak jednoduchý trik.

Znovu se koncentrovala na téhož muže, avšak z nějakého důvodu -snad byla pořád ještě pod vlivem léků - se jí nedařilo získat nad ním kontrolu.

Ba ještě hůř - její pokus nezůstal bez povšimnutí.

Muž si promnul oči a nevěřícně se zadíval na Lilith.

"Ty oči...," zamumlal. "Zatraceně."

"Co říkáte, doktore Dessi?"

"Ty oči. Ony... chtěly mě zhypnotizovat. Věřte mi, už jsem se málem na vás vrhl a tu ženu osvobodil. Ano, byly to ty její oči. Jsem si tím jist. Vždyť jste... museli přece vidět, jak na mě zírala."

"Ale to je přece nesmysl," protestoval major. "Jak by mohla něco takového dokázat?"

Doktor Romano však byl daleko méně skeptický. Pořád si ještě vzpomínal na to, co se stalo v jeho nemocnici. Bylo toto snad vysvětlení, proč si sestra Gardnerová na nic nedokázala vzpomenout - ani na to, jak jí pacientka vzala její oblečení? Udělala to snad tato mladá žena stejným způsobem?

"Nemůžeme si dovolit žádné riziko," řekl, vzal roli leukoplasti a utrhl dva na prst dlouhé pruhy. S nimi zamířil k hlavě lůžka.

Lilith ucukla hlavou a pokusila se mu chňapnout po rukou, avšak ostatní lékaři přispěchali doktoru Romanovi na pomoc a vzápětí ji ty dvě náplasti zbavily vidění.

Lilith se nepřestala svíjet, ani když ji lékaři už pustili. Její bezmocnost přerůstala v zuřivost.

V nespoutanou zuřivost.

Ve zvířeckou zuřivost.

Zuřivost, která ji vyplnila naprosto beze zbytku a jako by náhle ještě jednou zmobilizovala veškeré rezervy sil v jejím oslabeném těle.

Lilith se vzepjala a vší silou zalomcovala řetězem. Zornice jejích očí pod náplastí se zúžily v pouhé štěrbiny, a když se jí z hrdla vydral zvířecí řev, lékaři zděšeně odstoupili od stolu.

Jeden z článků jejích ocelových náramků s hlasitým třeskem praskl. A také řetěz kolem pasu začal skřípat, jako by jeho kalená ocel měla každou chvíli puknout.

"Ó, Bože!" vykřikl jeden z lékařů. "Ona se z toho dostane!"

"Injekci! Rychle!"

Další trhnutí a ocelová pouta na její levé ruce se konečně přetrhla.

Avšak než se mohla osvobodit víc, ucítila v rameni jehlu injekční stříkačky.

Odhodila stranou malého, hubeného lékaře, který jí pichl injekci a pokoušela se zbavit druhého pouta.

Ale vtom začal uspávači prostředek působit. Lilith cítila, jak se jí hlavou rozlévá hustá mlha a její síly ochabovaly.

Několik vteřin nato klesla bezvládně zpět na operační stůl.

Jen pomalu se osmělovali lékaři přiblížit se zpátky do její blízkosti. Napůl v bezvědomí vnímala jejich hlasy. Dávka byla dost velká, aby Lilith ztratila vládu nad svým tělem, ale ne, aby ji uspala.

"Úžasné. Něco takového jsem ještě nikdy neviděl. Jak může být vůbec nějaký člověk schopen silou pouhých svalů roztrhnout ocelová pouta? A ještě k tomu taková půvabná žena?"

Otázka visela nějakou chvíli ve vzduchu bez odpovědi.

"Myslím, že právě proto tu jsme, abychom to zjistili," řekl doktor Romano konečně.

"A co teď?"

"Především ji musíme znovu připoutat.

"Nemám pro jistotu zavolat pár vojáků, co nahoře hlídají?" zeptal se major Bradley.

"Ne. Nevypadá, že by nám mohla být ještě nebezpečná."

Vyměnili roztržené náramky za nové. Lilith cítila, co s ní dělají, avšak nebyla schopna se nijak bránit.

"Měli bychom tu ženu dál držet pořád pod narkózou, aby se něco takového neopakovalo," řekl doktor Romano. "Krev, kterou jsme jí odebrali, nám prozatím pro další analýzy bohatě stačí. Řekl bych, že bychom se měli především zaměřit na ty její šaty a pokusit se je oddělit od těla.

"Dobře, budeme postupovat v tomto pořadí," řekl major Bradley. Sice stále ještě byl pod dojmem z předchozího incidentu, ale jeho hlas opět začínal nabývat na původní jistotě. Pokynul dvěma lékařům, doktoru Freemanovi a doktoru Dessovi.

Ti oba hned vyšli z místnosti a po chvíli se vrátili v stříbřitě třpytivých ochranných oblecích a uzavřených přilbách.

Bradley přezkoušel funkčnost jejich výbavy, pak vyšli spolu s doktorem Romanem a doktorem Smithem ven na chodbu a zavřeli za sebou těžké ocelové dveře. Byly zajištěné bezpečnostním zámkem ovládaným kolem, podobným námořnímu kormidlu, s jeho pomocí se daly dveře hermeticky zavřít. Malým okénkem ve výši očí se dalo sledovat, co se děje uvnitř.

"Tyto obleky jsou naprosto odolné proti každé chemické látce, co jich je," vysvětloval major Bradley. "A jsou vybaveny vnějšími mikrofony. Pomocí tohoto dorozumívacího zařízení se můžeme s těmi dvěma domluvit." Stiskl jakýsi knoflík. "Doktore Dessi, doktore Freemane, slyšíte mě?"

"Jasně a zřetelně," zněla odpověď. "Začínáme."

Oba se obrátili k ženě na lůžku. Jejich metoda, jak odstranit šaty z kůže, spočívala v tom, že uchopili kleštičkami odstávající cípek a mechanickým tahem se jej pokoušeli odtrhnout od kůže.

Bolest byla tak silná, že Lilith okamžitě přivedla k plnému vědomí. Každý milimetr látky odtržené od kůže jí způsoboval pekelná muka.

Křičela, svíjela se a vzpínala v poutech, avšak lékaři s ní zjevně neměli nejmenší slitování.

Trvalo celou věčnost, než se jim podařilo oddělit i poslední zbytek černých šatů z její kůže.

Lilith se zasténáním klesla zpět na lůžko. V okamžiku, kdy bolest ustala, se ponořila do milosrdné černé náruče bezvědomí.

A přece kupodivu navzdory všemu utrpení a navzdory své bezmocnosti cítila současně něco jako úlevu. Měla pocit, jako by se s odtržením od šatů, onoho tajemného dědictví po matce, současně její duše zbavila tíživého stínu.

S touto myšlenkou ji konečně opustilo vědomí.

Oba lékaři pokynuli směrem ke dveřím, že jsou se svou prací hotovi. Zvedli šaty, aby umožnili svým třem kolegům za dveřmi pohled na ně. Spočívaly v jejich rukou jako podivně beztvará hmota. Ta látka v sobě měla něco mučivého.

"Velmi dobře," komentoval to major Bradley. Obrátil se k doktoru Romanovi. "Vypadá to, že jsme si dělali starosti předčasně. Ta věc nereagovala sebemenším způsobem. Ani jednou sebou necukla."

"Jen počkejte," zavrčel primář St. Margarete's Clinic nevrle. "Ještě s tím nejsme hotovi."

Oba lékaři uvnitř přenesli látku na druhý stůl v rohu místnosti.

"Začneme s tím, že oddělíme vzorek," řekl jeden z nich.

Od dveří nebylo vidět podrobnosti. Oba lékaři k nim byli otočeni zády. Bylo jen vidět, jak jeden z nich začal cosi dělat se skalpelem.

"Zvláštní," ozval se v tu chvíli z reproduktoru jeho hlas. "Když tu látku naříznu, hned za čepelí se zase zacelí. Zkusím to ještě jednou... Ne, takto to nepůjde."

"Zkuste to s laserem," poradil major Bradley. Úkosem pohlédl na doktora Romana. "Jak vidíš, jsme připraveni opravdu na všechno."

Oba lékaři v místnosti přitáhli obludně vypadající aparaturu s dlouhým pohyblivým ramenem. Na jeho konci se nacházela kulovitá hlavice, ze které čněl hrot.

Namířili hrot proti operačnímu stolu a upevnili jej. Potom zapnuli aparaturu. Objevil se milimetrový světelný paprsek, čnící kolmo do prostoru a končící na prst od šatů, rozprostřených na stole.

"Začínáme," řekl doktor Dess. Právě on obsluhoval laser. Pomalu pohnul pohyblivým ramenem a laserový paprsek se počal přibližovat k šatům.

Vzápětí oba lékaři skoro panicky odskočili od stolu. Průhledem ve dveřích se nedalo poznat, co se stalo.

"Co je?" zvolal major Bradley.

"Ty šaty," zněla odpověď. "Nějak se to... začalo vlnit. Jako by tím proběhla nějaká vlna." Lékař opět váhavě přistoupil blíž ke stolu. "Ale jinak nic. Jen to vlnění. Vypadá to skoro, jako by ty šaty byly ... živé."

Doktor Romano si dal mikrofon až k ústům.

"Buďte opatrní!" varoval je. "Ten lékař, kterého šaty napadly na mé klinice, říkal, že se to před útokem chovalo úplně stejně."

"Vynasnažíme se."

Lékaři se pomalu, pomaloučku, a přece každým krokem o něco rychleji, přibližovali k nebezpečné zóně.

"Co je?" zeptal se doktor Romano netrpělivě. "Nějaké reakce?"

"Žádné," odpověděl doktor Dess, zatímco dál posunoval pohyblivé rameno laseru. Přitom sklonil trochu hlavu, aby lépe viděl na místo, kde světelný paprsek protne látku. "Jen pořád to vlnění..."

"Jak jste daleko?"

" Skoro hotovi, zbývá ještě pár milimetrů."

Další vteřiny se vlekly skoro nekonečně, až nakonec se ozvala úlevná věta: "Hotovo! Kousek jsme odřízli."

Major Bradley si se zjevným ulehčením oddechl. "Dobrá, tak teď zabalte obě části do bezpečnostních obalů."

Doktor Dess zvedl pinzetou drobný odříznutý kousek látky, vložil ho do válce, o velikosti pěsti a starostlivě zavřel. Pro zbytek šatů měl připravené druhé pouzdro, to asi o velikosti kbelíku na vodu.

Oběma rukama vzal doktor Dess vlnící se šaty, právě je chtěl vložit do pouzdra - když vtom symbiont naprosto nečekaně zaútočil.

Bleskurychle se rozlil vzhůru po lékařových pažích až nahoru k přilbě a v jediném okamžiku byla lékařova hlava, jakož i celá horní část těla pokryta jediným, jakoby olejovým filmem. Pod ním se zřetelně rýsovaly kontury ochranného oděvu a přilby.

Doktor Dess začal křičet. Jako slepý se potácel po místnosti, rukama šermoval bezradně kolem sebe.

Zvuk prasknutí průhledu přilby bylo skrze černou hmotu slyšet jen tlumeně. Vzápětí symbiont cílevědomě pronikl otvorem dovnitř do stříbřitě se lesknoucího obleku.

Doktor Dess se zhroutil na zem, převaloval se a jeho řev se ve vteřině změnil ve zdušené bublání, jako by ho někdo tlačil pod vodu.

Přes ochranný oblek nebylo vidět, co se s lékařem stalo, ale muselo to být hrozně.

Po chvíli odumřely veškeré zvuky, unikající z jeho hrdla a vzápětí i veškeré jeho pohyby. Vše, co teď ještě bylo z reproduktoru na chodbě slyšet, byla jen odporná směsice mlaskání a skřípání.

Lékař ležel nehnutě na zemi, obličejem dolů.

Pokud ještě vůbec něco jako obličej má, napadlo doktora Romana, který musel zvenčí všechno sledovat.

"O, Bože!" vydechl zděšeně.

"Do prdele!" komentoval to major Bradley s vojenskou lapidárností. Naklonil se k mikrofonu a obrátil se na druhého lékaře, nacházejícího se v místnosti. "Honem, Freemane, honem ven! Dělejte, utečte odtud!"

Doktor Freeman dosud stál jako zkamenělý a zděšeně přihlížel, co se jeho kolegovi stalo. Teprve nyní, když k němu dorazila slova majora Bradleyho, do něho znovu vjel život.

Dal se na útěk ke dveřím.

Bradley otočil ocelovým kruhem, aby otevřel dveře. Průzorem ve dveřích bylo vidět, jak látka opět vylézá z ochranného obleku, ležícího na podlaze, a hromadí se jako louže černé rtuti. Vypadalo to, jako by ta hmota o šířce ruky na okamžik zaváhala, kterým směrem se má vydat.

Bradley otevřel dveře, aby mohl lékař vyběhnout, avšak ten se najednou znovu otočil a rozběhl se zpět ke stolu, na kterém odřezávali kousek šatů.

"Freemane!" zařval major Bradley. "Co to k čertu děláte?"

"Hned budu zpátky." Freeman chytil malý ocelový válec se vzorkem tkáně.

"Zatraceně, vy idiote! Přestaňte si hrát na hrdinu! Vraťte se!"

Major Bradley uviděl, jak se šaty začaly znovu vlnit, a zatímco Freeman se s pouzdrem rozběhl ke dveřím, sunuly se přímo k němu, jako by mu chtěly odříznout cestu.

Když je Freeman míjel, utvořil se náhle z jejich masy výběžek, který se omotal lékaři kolem nohy. Ten se prudkým skokem vrhl k východu.

Ale těžký oblek mu bránil v pohybu natolik, že při dopadu zakopl a natáhl se jak dlouhý, tak široký.

Hlavou udeřil do země, přičemž sklo hledí jeho přilby se roztříštilo. Ocelové pouzdro mu vypadlo z ruky a dokutálelo se přímo ke dveřím.

Doktor Romano se rychle sklonil a zvedl ho.

"Rychle!" řval Bradley. "Pojďte! Honem!"

Freeman se převalil a zíral na Černou hmotu, která se amébovitě sunula po podlaze směrem k němu - aniž by si vůbec uvědomil, že všechno vidí jen jediným okem, protože v druhé oční bulvě mu trčí na prst dlouhý střep z hledí jeho přilby.

Znovu se sebral a po čtyřech se hrabal k východu.

Bradley natáhl k doktoru Dessovi ruku a posledního půldruhého metru jej vytáhl ven chodbu. A přece ještě dřív, než se Freemanovy nohy dostaly přes práh, zachytily se černé šaty jeho boty.

A když za ním dveře zapadly v zámku, byl symbiont spolu s nimi venku na chodbě.

Bradley pustil lékařovu ruku, jako by se dotýkal horkého bramboru.

Doktor Freeman se otočil, zvedl hlavu a vykřikl, když uviděl Černou hmotu, jak se plazí po jeho obleku vzhůru. Jeho pronikavý jekot pak odumřel, když se šaty vsoukaly rozbitým hledím do obleku.

"Rychle pryč odtud!" zařval major Bradley. Chytil doktora Romana za ruku a táhl ho s sebou dál do chodby.

Třetí lékař, který spolu s nimi přihlížel, doktor Smith, prchal opačným směrem.

"Tam ne!" zavolal na něho major Bradley. "To je slepá ulička. Sem pojďte!"

Doktor Smith se zastavil a s hrůzou hleděl na stříbřitý ochranný oblek, ležící na chodbě mezi nimi. Pohyby muže uvnitř ustaly a šaty se opět začínaly vylévat ven z otvoru v přilbě.

Doktor Smith nesebral dost odvahy přiblížit se k té černé hmotě, natož pak ji přeskočit. Příliš jasně měl před očima, co se přihodilo jeho dvěma kolegům.

Když symbiont popolezl kousek jeho směrem, zpanikařil, obrátil se a s křikem se rozběhl pryč.

A přece se symbiont ani v nejmenším nenamáhal pronásledováním hubeného lékaře. Namísto toho se vydal opačným směrem, přímo k majoru Bradleyovi a doktoru Romanovi.

Primář St. Margarete's Clinic uvažoval chvíli, jestli není příčinou právě ten oddělený kousek v malém pouzdře, které stále ještě držel v ruce.

Možná že ta věc chce jen vrátit, co jí vzali. A možná celá ta noční můra pomine, když se k ní ten odříznutý kousek vrátí...

Avšak než mohl v té myšlence pokračovat, táhl ho major dál.

"Pojď už konečně!" křičel. "Nebo tu chceš zapustit kořeny?"

Spolu prchali chodbami, zatímco symbiont se amébovitě plazil za nimi.

Sotva o něco pomaleji než oni.

Hesekiel jediným úderem vyrazil mříž, uzavírající větrací šachtu, ze závěsů. S rachotem spadla na zem.

Jako stín vlétl do místnosti a snesl se dolů k lůžku, kde znovu nabyl své lidské podoby.

Pomalu došel až k lůžku a zbožně klouzal pohledem po těle nahé ženy, která tu ležela připoutána.

Lilith se lehce pohnula. Rámus způsobený mříží jí pronikl skrz mlhy mdloby do vědomí. Zaslechla také třepetání křídel, které se ozvalo potom. Zvuk, který jí byl příliš důvěrně známý.

A přece se úplně probrala - a to bleskurychle - teprve když pomocí svého upírského instinktu ucítila přítomnost příslušníka svého druhu.

"Kdo... je tu?" otázala se těžkým jazykem a proklínala skutečnost, že jí lékaři zalepili oči.

"Přítel," odpověděl jí chraplavý hlas.

Kdyby nebyla situace tak zoufalá, Lilith by se určitě nahlas rozesmála. Další upír, který se vydává za jejího přítele. Zkušenost, kterou učinila s Feynem, měla ještě příliš dobře v paměti.

"Nemusíš mít ze mě strach," pokračoval ten hlas, jako kdyby uhodl její myšlenky. "Přišel jsem ti pomoci."

Lilith pocítila dotek na tváři a pak byly strženy náplasti z jejích očí.

Jakmile mohla zase něco rozeznat, uviděla u hlavy lůžka stát nějakého upíra. Byl vysoké, hubené postavy, s propadlými tvářemi a neklidným pohledem. Na sobě měl ošoupaný černý oblek, ve kterém vypadal skoro jako konferenciér upadajícího varieté. Viděla, jak se nad ni naklonil a odhalil ostré špičáky.

Lilith sebou neklidně trhla v poutech a pocítila hrůzu při pomyšlení, že je absolutně bezmocná a vydaná mu napospas. A přece se upír naprosto neměl k útoku, nýbrž se spokojil jen s tím, že na ni zíral - a to způsobem, při kterém by každá jiná žena zrudla studem.

"Řekni mi, kdo jsi!" vyzvala ho Lilith.

"Vyvrženec. Právě jako ty."

"Vyvrženec?"

"Ano. Herak mě vyobcoval z klanu, protože jsem neuznával jeho následnictví, když se po Horově smrti postavil do čela klanu. Ponížil mne a do krve..." Odmlčel se, pak protáhl obličej a udělal rukou nedbalý posunek. "Ale to není důležité. Důležité je jen to, že se mu chci pomstít. Herak musí zemřít, ale Kodex mi zakazuje ho zabít. Z toho důvodu jsem tě vyhledal. Ty stojíš nad Kodexem. Jenom ty můžeš vykonat moji pomstu!"

"Ty tedy víš, kdo jsem?"

"Ano. Ty jsi ten bastard, kterého by všichni ostatní tak rádi zabili. Lilith, tak se jmenuješ, že?"

"Ano. A jak ty?"

"Hesekiel." Nervózně se rozhlédl kolem dokola. "Ale neztrácejme čas řečmi. Na to bude čas později. Napřed bychom měli odtud zmizet. Dáš mi své slovo, že zabiješ Heraka?"

Lilith viděla, že nemá žádnou jinou možnost, jak si vykoupit svobodu. A kromě toho byl Herak beztak její nepřítel.

"Přísahám," odpověděla.

Hesekiel roztrhl ocelový řetěz i pouta na rukou a nohou s přímo hravou lehkostí.

Lilith se cítila stále ještě značně nesvá, když se zvedla a postavila na nohy. Uspávači prostředky jí stále ještě spočívaly na mozku jako centová závaží a současně jí ztěžovaly udržet rovnováhu. Ale nejen proto byla v tak špatné kondici.

"Já... potřebuji krev."

"Později," odsunul Hesekiel její přání stranou. "Jakmile budeme odsud venku."

Lilith slabě přikývla. Rozhlédla se kolem sebe a uviděla na podlaze ležet jednoho z lékařů v stříbřitém ochranném obleku. Ležel bez hnutí, obličejem dolů. Když k němu poklekla a otočila ho na záda, zíral na ni z vnitřku helmy obličej kostlivce, na kterém zůstalo jen pár kousků masa.

Lilith pochopila, že to mohl udělat jedině symbiont.

"Mé šaty...," zamumlala sotva slyšitelně.

"O čem to mluvíš?"

Lilith se znovu napřímila. Vlastně by měla být ráda, že se symbiontu zbavila. Jak často už po podobné šanci toužila?

"Nic," odpověděla pevným hlasem. "Jen mě něco napadlo."

"Pojď, ať už jsme odsud venku," připomněl jí Hesekiel.

"A jak?"

Ukázal vzhůru k větrací šachtě, před kterou chyběla mříž. "Stejným způsobem, jakým jsem se dostal dovnitř."

"Ne." Lilith zavrtěla hlavou. "Jsem příliš slabá na to, abych se proměnila v netopýra. To nedokážu. Rozhodně ne,

pokud se předtím neposilním."

Hesekiel bez dlouhého rozmýšlení přistoupil k zavřeným pancéřovaným dveřím na chodbu. "No dobrá. Tak použijeme tuto cestu."

Dveře se daly otvírat jen zvenčí a byly vyrobeny ze speciálně tvrzené oceli. A pro upíra jako Hesekiel to nemohla být žádná nepřekonatelná překážka.

A právě když se chystal vrhnout se proti nim a vyrazit je, objevil se za okénkem obličej jednoho z lékařů.

Oči za tlustými skly brýlí se rozšířily hrůzou, když uviděly, co se děje uvnitř. Pak muž rychle odskočil trochu stranou od dveří a za chvíli se z reproduktoru na chodbě ozval jeho rozrušený hlas.

"Majore Bradley! Doktore Romano! Rychle! Rychle k operačnímu sálu! Pospěšte si!"

Hesekiel dál neotálel, vyřítil se vpřed a vrhl se proti dveřím.

Major Bradley zamířil k elektronicky zajištěným pancéřovým dveřím, uzavírajícím východ do další části podzemního výzkumného komplexu. Stiskl knoflík na ovládací liště a těžké dveře se před ním otevřely.

Když byli na druhé straně, věřil doktor Romano, že to už dokázali a jsou už konečně v bezpečí. A přece k jeho překvapení se major Bradley nezdržoval zavíráním dveří a pospíchal hned chodbou dál.

"Ale proč...?" zvolal doktor Romano, zatímco následoval majora.

Šaty, které se už nebezpečně přibližovaly k průchodu, je pronásledovaly dál.

"Nemělo by žádný smysl za sebou zavírat," odpověděl major Bradley, aniž by se obrátil. "Ta věc by stejně unikla větrací šachtou a mohla by nás napadnout prakticky kdekoli. Ne, mám lepší nápad!"

Po necelých třiceti metrech byla rovná chodba uzavřena dalšími pancéřovými dveřmi.

Bradley se u nich zastavil, aniž by učinil pokus o jejich otevření.

Namísto toho se obrátil ke stěně, ve které byla zabudována skříň. Vytáhl z ní přístroj, ve kterém doktor Romano teprve na druhý pohled rozeznal přenosný ruční plamenomet.

Symbiont byl od nich už vzdálen pouhých deset metrů, když se major Bradley otočil proti němu a zvedl hadici plamenometu.

Ohnivý jazyk s prskáním vyšlehl proti beztvaré hmotě, aniž by ji však přímo zasáhl. Major mířil tak, aby oheň jen olízl podlahu těsně před symbiontem.

To stačilo, aby se symbiont zastavil. Zůstal stát na místě.

Další ohnivé jazyky ho obrátily na útěk.

S pomocí plamenometu zahnal Bradley černou hmotu o něco nazpět.

Když stáli znovu před prvními dveřmi, zavolal na doktora Romana: "Vidíš tu ovládací desku na stěně?"

Romano prudce otočil hlavu. "Ano, vidím."

"Stiskni na kódovací klávesnici tuto kombinaci: čtyři, šest, tři. Honem. Rychle! Čtyři, šest, tři."

Doktor Romano udělal, co mu bylo řečeno, a sotvaže stiskl tlačítka, přibouchly se dveře přímo před symbiontem a zatarasily mu cestu.

Černá hmota znovu nerozhodně zaváhala na místě. Zdálo se, jako by chtěla na oba muže zaútočit, avšak další ohnivý jazyk ho udržoval v odstupu. Doktor Romano se rozkašlal. Horko v chodbě bylo skoro nesnesitelné.

"A teď tuto kombinaci: čtyři, čtyři, čtyři," zvolal major Bradley.

Stranou od hlavních dveří se otevřela malá boční dvířka s kulatým okénkem, a to hned, jakmile stiskl doktor Romano tlačítka. Tohoto průchodu si dosud vůbec nevšiml.

Pomocí plamenometu zahnal major Bradley symbiont do místnosti za nimi.

Další číselná kombinace a dveře se zabouchly.

Bradley vyčerpaně sklonil plamenomet. "Teď jsme tu bestii dostali."

"Obávám se, že nechápu..."

"To je naše testovací komora. Jakmile se dveře zavřou, je hermeticky uzavřená. Odtamtud se ta bestie nikdy nedostane. A můžeme si na ní vyzkoušet cokoli - podtlak, chlad, záření nebo cokoli jiného - tam uvnitř ji máme v hrsti! Je v pasti."

Doktor Romano přistoupil ke kulatému okénku a odvážil se opatrně nahlédnout dovnitř.

Trhl sebou, když se černá hmota z druhé strany připleskla na sklo a roztáhla se po celé jeho šíři. Bylo skoro vidět, jak se to snaží okno rozbít-ze všech sil.

A přece byly obavy doktora Romana neopodstatněné.

Okno vydrželo.

S ulehčením se opřel o zeď.

A najednou se v celém patře rozezněly reproduktory rozrušeným hlasem doktora Smitha:

"Majore Bradley! Doktore Romano! Rychle! Přijďte do operačního sálu! Pospěšte si!"

Major Bradley se rozběhl.

"Nevím, jestli mě slyšíte," pokračoval doktor Smith, "ale jestli ano, přijďte sem co nejrychleji!"

Major doběhl ke komunikační jednotce a stiskl tlačítko. "Tady Bradley," ohlásil se. "My máme situaci pod kontrolou. Co je u vás?"

"Pacientka! Ona... se probrala! A je tam ještě někdo! On... Ach, Bože, ne!" ,

Z reproduktoru se ozval tupý náraz.

"Doktore Smithe?" křikl major Bradley. "Slyšíte mě?"

"Ano! Ano, slyším vás."

"Můžete mi říci, co se u vás děje?"

"On... on se pokouší vyrazit dveře. A on..."

"Promiňte, doktore - kdo je on?"
"On... z ničeho nic se tu objevil. Nevím odkud. A on..."
Další tupá rána - ještě hlasitější než ta předchozí - a pak se spojení přerušilo.
Major Bradley a doktor Romano si vyměnili krátký pohled, kterým se přesvědčili, že myslí oba na totéž.
Ještě není po všem!
Bradley přezkoušel, jestli má dost naplněný plamenomet a pokynul Romanovi.
"Tak honem! Ať se už stalo cokoli - měli bychom si pospíšit!"
Hesekielův čtvrtý nápor konečně vyrazil dveře z pantů.
Se zavrčením vyběhl na chodbu a překročil nehybně ležící postavu druhého lékaře ve stříbřitém obleku.
Doktor Smith se stáhl zpět, a když se Hesekiel obrátil k němu, vytáhl z pláště dvouhlavňovou pětačtyřicítku. Pro jeho malé prsty byla zbraň příliš veliká. S třesoucíma se rukama namířil hlaveň proti Hesekielovi a nahé Lilith, která vstoupila do chodby za upírem.
"Varuji vás!" vykřikl hlasem, chvějícím se strachem. "Nepřibližujte se!"
Oba zůstali stát.
"Honem!" dodal-zřejmě mu tento drobný úspěch dodal odvahy. Ukázal hlavní k vyraženým dveřím. "Teď půjdete oba pěkně zase zpátky dovnitř. A pak společně počkáme, až dorazí oba mí kolegové. Rozuměli jste?"
Polkl, když ani jeden z těch dvou nijak nedal najevo, že by mu chtěli vyhovět.
Namísto toho se Hesekiel mírně nahrbil a upřeně zíral na hubeného lékaře. Lilith byla přesvědčená, že se ho pokouší zhypnotizovat, avšak neměl v úmyslu nic podobného.
Pomalu vykročil k lékaři - krok za krokem.
"Ne, nedělejte to!" Doktor Smith ještě o něco víc ustoupil, jak se k němu Hesekiel přibližoval. Na čele
se mu leskly kapičky potu. "Zůstaňte stát! Budu střílet! Při Bohu, přísahám, že budu střílet!"
"Bůh, pche!" Hesekiel se zastavil a pohrdavě protáhl obličej. "Já jsem Bůh!"
Napjal se ke skoku.
"Budu střílet!" vykřikl doktor Smith zpanikařené, jelikož nechápal, že zbraň v jeho rukou nenahání jeho protivníkovi ani trochu strach.
"Ne!" vykřikl náhle hlas na druhém konci chodby. "Nedělejte to!"
Byl to hlas doktora Romana, který se náhle objevil spolu s majorem Bradleym.
Ale bylo už pozdě.
Hesekiel skočil. Doktor Smith se vyděšeně vrhl zpět a stiskl spoušť.
Ne jednou. Tiskl ji znovu a znovu.
Ale netrefil se.
Už první zpětný náraz velkorážní zbraně mu ji skoro vyrazil z ruky a při každém dalším výstřelu vyletěla hlaveň prudce vzhůru. Odražené kulky hvízdaly chodbou.
"Do krytu!" vykřikl major Bradley a vrhl se za roh chodby.
Doktor Romano měl méně štěstí.
Ještě než stačil zareagovat a vrhnout se do bezpečí, zasáhla ho jedna odražená kulka do hrudi. Kulka mu proletěla tělem a odhodila ho dozadu na zeď.
Doktor Romano se pomalu sesunul k zemi.
Na druhé straně chodby konečně Hesekiel dospěl k doktoru Smithovi a úder, kterým mu vyrazil zbraň z rukou, byl tak prudký, že lékaři rázem přerazil všechny kosti předloktí. Řvoucího bolestí ho chytil Hesekiel jednou rukou za hlavu, druhou za šíji a jediným trhnutím mu zlomil vaz.
"Pojď!" křikl na Lilith, zatímco pustil bezvládné lékařovo tělo na zem.
Lilith ho váhavě následovala. "To nebylo třeba," řekla, když překračovala mrtvolu lékaře. "Nebylo třeba ho zabít."
"O jednoho víc nebo míň... Na tom přece nesejde." Upír ji chytil za ruku a táhl ji dál.
"Stát!" vykřikl energický hlas za nimi.
Ale oni už mezitím zmizeli za rohem.
Hesekiel se cílevědomě hnal ke schodišti, vedoucímu nahoru na povrch. Cestou větracími šachtami při své cestě dolů za Lilith měl dost příležitostí seznámit se s prostorami této stavby.
"Pojď!" poháněl Lilith, která za ním stále zaostávala. "Za chvíli budeme venku!"
Bradley viděl, jak Hesekiel s Lilith zmizeli za ohybem chodby a obrátil se směrem k doktoru Romanovi.
"Honem! Musíme za nimi! Snad jim zabráníme, aby..."
Zarazil se, když uviděl, že mu doktor Romano už nemůže odpovědět. Primář St. Margarete's Clinic seděl na zemi, zády opřený o stěnu a vytřeštěnýma očima zíral do prázdna.
Bradley ze sebe vyrazil sprostou kletbu a hnal se k nejbližší komunikační jednotce. Telefonicky zalarmoval stráže nahoře v přízemí.
"Poplach pro všechny stráže!" vykřikl. "Okamžitě zablokovat výtah! A zajistit schodiště. Nikdo nesmí opustit budovu!"
Zatímco strážný na druhém konci spojení potvrdil příjem, ozval se z dálky hluk, jako by někdo vylomil dveře.
"Toto není cvičení!" dodal Bradley. "Připravte se na dvě osoby, které disponují obrovskou silou. Zadržte je! Můžete použít střelné zbraně. Ale snažte se, ať alespoň jeden z nich zůstane naživu!" Ještě jednou vrhl pohled na nehybné tělo doktora Romana. "A zavolejte sanitku!"
Pak ukončil spojení a následoval Hesekiela a Lilith ke schodišti.
Čtyřčlenná stráž dělala svou práci dobře. Zajistili schodiště tak, jak to bylo mnohokrát nacvičeno - tak, aby se

navzájem kryli a čekali se samopaly v pohotovosti. Nyní, když byl výtah zablokován, bylo schodiště jedinou cestou, kudy se mohl ještě někdo dostat nahoru.

Nemohli vědět, že mají co dělat s nelidskými bytostmi.

Kromě toho čekali protivníka zepředu.

Hesekiel se jim ale objevil v zádech. Znovu se proměnil v netopýra a obešel postavení mužů větrací šachtou.

Když si ho všimli, neměli už žádnou šanci. Hesekiel se na ně vrhl s prudkostí uragánu. A běsnil hrozně.

"Pojď!" zavolal nakonec na Lilith, čekající na schodech. "Cesta je volná!"

Lilith vystoupila po schodech nahoru, a když uviděla roztrhané mrtvoly vojáků, pocítila sama zděšení. Třebaže se v ní tomu všechno vzpíralo, následovala upíra, který způsobil tento masakr, k východu z budovy.

V celém vojenském prostoru mezitím vypuklo peklo. Desítky reflektorů osvětlovaly celý areál. Všude pobíhali nějací lidé.

Přesto se oběma upírům podařilo opustit budovu nepozorovaně a vnořit se do tmy.

Když major Bradley objevil mrtvé strážné, upíři už zmizeli v hloubi noci.

Hesekiel se zastavil, až když byli daleko od vojenského prostoru. Nacházeli se na kraji malého lesíka a na pár kroků od nich se z trávy zdvíhala ohrada nějaké pastviny. O něco dál ležely role drátu a hromada tyček, určených zřejmě k opravě oplocení.

Dokázali jsme to," řekl Hesekiel, když se zastavili. "Jsme v bezpečí."

"Ano. Dokázali jsme to."

Lilith vyčerpaně klesla pod jeden strom, opřela se zády o kmen a zavřela oči. Útěk ji unavil. Ale přesto se cítila volná. Nejen zbavená vězení, ale i symbiontu.

Konečně!

"Jsem ti zavázána vděčností," řekla, aniž by otevřela oči. "Nevím, jak dlouho by mi bez tvé pomoci trvalo, než bych se odtud dostala."

"Nemusíš mi děkovat. Naopak. Já musím být vděčný tobě."

"Jak to myslíš?"

"Znamenáš pro mě mnohem víc, než si myslíš."

V tu chvíli Lilith cosi varovalo. Nebyl to žádný zvuk, nic takového. Snad to byl tón jeho hlasu, snad jen její instinkt.

Otevřela oči a uviděla, že se k ní Hesekiel bezhlučně připlížil. V rukou držel jednu tyčku na plot a jejím špičatým koncem mířil na Lilithino srdce.

"Ale bohužel máš pro mě cenu jenom mrtvá!" řekl a bodl.

Když doktor Romano přišel k sobě, první, čeho si všiml, bylo, že se mu těžko dýchá, a když se podíval dolů na svoji hruď, uviděl, že má bílý plášť prosáklý krví.

Do prsou měl díru, velikou jako pěst.

Na to nemusí člověk studovat medicínu, aby poznal, že taková rána je smrtelná. Doktor Romano s každým nadechnutím cítil, jak s blíží jeho konec.

Nejpozoruhodnější ovšem bylo, že navzdory tomu hroznému zranění necítil vůbec žádnou bolest. S podivnou střízlivostí přemýšlel, kolik času mu asi ještě zbývá, než vydechne naposled.

Pár minut?

Nebo už jen vteřin?

Jeho pohled padl na dveře laboratoře, vzdálené od něho jenom pár metrů, a v jeho mozku v tu chvíli dozrál šílený plán.

Plán, který by určitě nikoho v jeho stavu nenapadl.

Možná..., bušila mu ta myšlenka v hlavě. Možná, kdybych...

Ano, musí to zkusit. Je to jeho jediná šance. A zřejmě poslední, co mu ještě zbývá.

Se sténáním se obrátil a plazil se ke dveřím, zanechávaje za sebou krvavou stopu.

Podařilo se mu dveře otevřít a doplazit se až k vyšetřovacímu stolu, na kterém se nacházely vzorky krve té mladé ženy.

Se zbytkem posledních sil se doktor Romano vytáhl napůl na stůl a sáhl po jedné z fiól, které tu stály. Pokud skutečně obsahuje látku, která dokáže zahojit všechny rány...

Sotvaže jeho prsty sevřely fiólu, ztratil rovnováhu a zřítil se na zem. Zůstal ležet na boku.

Chvíli měl strach, že fiólu ztratil -protože věděl, že by už nikdy nesebral dost sil, aby se podruhé vyškrábal na stůl - pak ale ucítil, že ji stále ještě drží v ruce.

Rozevřel ji, přiložil si ji k ústům a tekutinu spolkl.

V příštím okamžiku se rozeřval jako šílenec a odmrštil fiólu velikým obloukem co nejdál od sebe. Ta tekutina v jeho vnitřnostech doslova explodovala. Celým jeho tělem se rozlila nepopsatelná bolest.

Doktor Romano se kroutil a svíjel na zemi, jako by měl epileptický záchvat. Jednu, dvě minuty - minuty, dlouhé jako věčnost - trvala jeho agónie, pak zůstal konečně bez hnutí ležet.

Lilith se odvalila stranou a unikla jen o vlas špičatému hrotu dřevěné latě, směřujícímu jí přímo do srdce. Vzápětí vyskočila na nohy.

"Co to má znamenat?" vykřikla. "Proč mě chceš zabít? Byly to tedy všechno samé lži?"

Odhalil své ostré špičáky.

"Všechno ne," vyprskl. "Skutečně jsem byl z klanu vyvržen, ale už před mnoha lety. Ale když ostatním ukážu tvoje mrtvé tělo, zase mě ve vší počestnosti přijmou mezi sebe. A všude se o tom bude vykládat, že jsem to byl já, kdo tě dostal."

Oba upíři kroužili proti sobě pomalu jako protivníci, kteří se ještě před bojem chtějí navzájem prověřit.

"Ale proč jsi mě tedy nezabil, když jsem ležela bezbranná na stole?"

"Uvažoval jsem. Jak bych asi protáhl tvoji mrtvolu větrací šachtou. Ne, jednodušší bylo utíkat za tvého přispění. A za to ti děkuji."

Vrhl se dopředu.

Lilith neměla proti němu velké šance. Byla příliš zeslablá.

O to energičtěji si počínal Hesekiel. Zuřivě proti upírce útočil a přibližoval se stále víc a víc. Několikrát jen s krajním vypětím Lilith unikla dřevěnému hrotu, mířícímu na její srdce. Věděla však, že je jen otázkou času, než ji skutečně zasáhne a tahle příšerná hra se skončí. Kdyby tu jen byl teď symbiont,

pomyslela si Lilith zoufale, zatímco vyhýbala dalšímu upírovu výpadu.

S pomocí symbiontu by to snad dokázala. Nejednou jí už v takovéto situaci zachránil život.

Jaká ironie osudu, že se ještě před minutou těšila z toho, že se ho zbavila!

Hesekielovy výpady byly stále zuřivější. Lilith se sice podařilo vyrazit mu laťku z rukou, avšak v tu chvíli ji upír uchopil a odmrštil ji vší silou od sebe.

Lilith odletěla až k hromadě latěk.

Viděla, jak se Hesekiel rozbíhá a dlouhým tygřím skokem se vrhá na ni, a v tu chvíli věděla, že tentokrát mu už neunikne. Ucítila cosi ve svých rukou a zvedla to na obranu proti svému protivníkovi.

V tu chvíli upír dopadl přímo na ni, a to tak prudce, že jí dočista vyrazil dech.

Lilith čekala, že teď Hesekiel dokončí svůj plán.

Avšak ten nedělal nic. Namísto toho ležel strnule na ní, a když mu pohlédla do tváře, spatřila, že na ni hledí s výrazem nezměrného údivu.

"Já... já...," vydralo se mu bublavě z hrdla. Nic víc. Nitka černé krve mu vytryskla z koutku úst.

S těžkým oddechováním se Lilith vyprostila zpod jeho těla, a když pak uviděla Hesekiela ležet na zádech, zahlédla plotovou laťku, kterou mu nastavila, trčet v jeho břiše.

Během několika vteřin jeho smrtelný zápas skončil.

Lilith se pomalu zvedla. Nějakou chvíli jako v tranzu hleděla dolů na mrtvé upírovo tělo, pak se rozhodla opustit toto místo a vrátit se do Sydney. Musí myslet na sebe. Potřebuje krev, aby utišila svoji žízeň. Někde ve městě si najde nějakou

snadnou oběť. Na další honičku neměla dnes v noci už ani pomyšlení.

A přece se jí nepodařilo dostat se až do města.

Čím víc se vzdalovala od vojenského prostoru, tím víc v ní narůstal stísňující pocit. Pocit, který jí dusil a vyvolával v ní úzkostné představy.

Lilith to už dobře znala. Už jedenkrát to pocítila, když se páteru Lorrimerovi podařilo během vymítání ďábla odehnat její šaty. A věděla, kdo za to může.

Byly to její šaty - stále ji ještě nenechaly být!

Zdálo se, jako by byli spojeni neviditelným poutem.

Lilith se tomu přestala bránit. Nemělo to smysl. Namísto toho se obrátila a vydala se zpět k vojenské základně.

Neměla na vybranou.

Major Bradley se sklonil nad nosítky, na kterých doktora Romana nakládali do přivolané sanitky. Tvář primáře St. Margarete's Clinic byla bezbarvá a jako z vosku. Dosud se neprohrál k vědomí.

"Přežije to?" zeptal se Bradley lékaře záchranky.

"Těžko říci. Když jsme ho dole naložili, nevypadal na to. Ale zdá se, že se jeho stav začíná stabilizovat. Za čtyřiadvacet hodin vám lékaři z kliniky řeknou víc."

Bradley přikývl, uklidněn jen napůl, a obrátil se. Cítil se vinen. Vinen tím, co se stalo. . V duchu se ptal, jak to vysvětlí svým nadřízeným. Snad by je výsledky budoucího výzkumu těch šatů naladily o něco příznivěji. V případě té hmoty bezpochyby šlo o neznámou, snad dokonce inteligentní formu života. Alespoň způsob, jakým

to pronásledovalo jeho a doktora Romana po chodbách, by tomu nasvědčoval.

Když byli odvezeni mrtví, nechal Bradley hlídat budovu několika desítkami stráží. Sám pak ještě jednou sestoupil dolů.

Když chtěl sejít po schodech dolů, vyloupl se znenadání vedle něho z temného výklenku nějaký stín.

Když poznal tu mladou ženu, major Bradley sebou trhl. Stála před ním úplně nahá.

"Vy?" vyklouzlo mu.

Lilith se chladně usmála. "Ano, já. Mě byste tady určitě čekal ze všech nejmíň, že?"

Chtěl utéci, ale byla rychlejší. Jediným skokem se vrhla k němu a v příští chvíli se její zuby zahryzly do jeho krční tepny. Hladově sála krev, která z tepny vystřikla. Síla, která se jí s každým douškem vracela do těla, jí dělala dobře.

"Tak a teď půjdeme spolu dolů," řekla, když skončila svou hostinu. "Myslím, že tam máte něco, co patří mně."

Major Bradley s ní šel dolů a vedl ji přímo ke komoře, ve které se nacházely její šaty. Lilith mu přikázala, aby otevřel dveře.

Beztvará hmota okamžitě vyklouzla dveřmi ven, aniž by napadla majora. Zdálo se, že pochopila, že Bradley už není nebezpečný.

Lilith skoro proti své vůli natáhla ruku k symbiontu. Věděla ale, že nemá na vybranou.

Šaty se znovu vrátily na její kůži.

Zase polapena, pomyslela si Lilith.

Přikázala symbiontu, aby se změnil v přiléhavý černý overal, a ten bez výhrad poslechl.

Ale něco bylo jiné, to cítila.
Chybělo něco z toho, co cítívala, když měla symbiont na sobě předtím, ale nedokázala poznat, co to je.
Soustředila se, jestli jí snad nechce symbiont něco sdělit. Ten byl však němý jako vždy.
Lilith se obrátila k majoru Bradleyovi a vsugerovala mu, aby zapomněl vše, co zažil. Namísto toho měl uvěřit, že došlo k technické nehodě - nahromaděním nešťastných okolností.
Než se rozhodla budovu opustit, ještě jednou se zastavila. Nezapomněla na něco?
Ne.
Opustila majora a hnala se nahoru do přízemí. Budova byla mezitím obklíčena ze všech stran vojenskými hlídkami.
Ještě před půlhodinou by se jí těžko nepozorovaně utíkalo z takového obklíčení. Ale teď - protože se posílila majorovou krví a byla zase plná sil -jí to nepůsobilo nejmenší problém.
V prvním patře si našla otevřené okno, v netopýří podobě vyletěla ven a zamířila vzhůru k noční obloze.
Když přitom přeletěla nad dvěma strážnými, zvedl jeden z nich hlavu a pozorně se zahleděl vzhůru.
"Co tam máš?" zeptal se druhý.
"Nevím. Zdálo se mi jen, že jsem viděl přeletět nějakého velkého ptáka. Nebo netopýra."
"Netopýra! Pche! Radši se dívej po důležitějších věcech! Nebo si snad myslíš, že za celou tuto melu může nějaký netopýr?"

Epilog
Muž v tmavém obleku vypadal skutečně strhané. Jeho obličej byl mrtvolně bledý, jen rty měl jasně rudé. Pod očima měl temné kruhy, jako by je měl nalíčené. ,
"Je vám něco?" zeptala se mladá žena za přepážkou starostlivě. "Nemám zavolat lékaře?"
Neznatelný úsměv přelétl muži po tváři, ale nedotkl se vůbec očí, které hleděly jaksi podivně suše a strnule.
"Ne, děkuji," odpověděl nepřítomně. Vypadal velmi divně, jako by nebyl myšlenkami zcela při sobě, jako by byl někde mimo. Jako by byl stále ještě na útěku z nemocnice, do které ho dopravili a kde konstatovali jeho smrt.
Nebylo těžké utéci z márnice a opatřit si v místnosti personálu tento oblek. Nicméně cestou potkal lékaře, který mu vystavil úmrtní list - a ten byl teď samozřejmě trochu bez sebe, že potkal "svoji" mrtvolu, jak se prochází po chodbě.
Srazil ho k zemi a uklidil ho do odkládací místnosti. Nikdo ho nemohl zastavit. Měl svůj cíl. Měl ho před očima tak jasně, že všechno ostatní vedle něj bylo nicotné.
"Pane?" pronikl do jeho myšlenek hlas ženy za přepážkou a on vzhlédl. "Co pro vás mohu, pane, udělat?"
"Uruk," řekl doktor Romano a zase se nepřítomně usmál. "Chtěl bych si rezervovat let do Uruku."

KONEC

Vychází vždy v 2. polovině měsíce.
Své oblíbené čtení obdržíte u všech dobrých prodejců tisku.
Máte-li zájem o předplatné, nalistujte si poslední stranu sešitu.

Příští svazek 023
Felidae

Dva mrtví se vydali na cestu. Jejich cílem je Irák, někdejší Mezopotámie. Proč míří právě tam, zůstává skryto i jim samotným.
Nemají nejmenší tušení, že jsou magicky naprogramováni, že uskutečňují plán, který byl vymyšlen před více než dvě stě šedesáti léty tajemnou rudovlasou ženou, která však už tehdy byla také jen vykonavatelkou plánu daleko staršího.
A když tito mrtví dorazí na místo určení, probouzí se ONA...

V DRUHÉM POLOLETÍ 1997
V ROMÁNOVÉ RADĚ
VAMPÝRA
VYCHÁZÍ:
sv. 023 Felidae
sv. 024 Souboj stráže
sv. 025 Věčná válka
sv. 026 Lilith x 2 = ?
sv. 027 Syn Landrua
sv. 028 Pět dnů smrti

Vychází v 2. polovině měsíce Vydává Moravská Bastei (MoBa)
spol. s r. o.
Kotlářská 53, 602 00 Brno Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232
tel./fax: 05/41 21 28 50 Redakce: tel. 05/71 18, linka 216,245,288
Šéfredaktorka: Eliška Nováková Technický redaktor: Zdeněk S. Krejčí
Sazba: MoBa, spol. s r. o. Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno

Robert de Vries: Dokonáno!
Překlad: František Ryčí
(c) MoBa, spol. s r. o., 1997
(c) Bastei-Verlag, Gustav H. Lůbbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach
V nakladatelství MoBa, spol. s r. o.
vychází:
Hedwfga Courths-Mahlerová -společenské romány
Silvia-Exklusiv -
královna milostných romancí
Or. Stefan Frank - lékař z Polesí
Pouta lásky -
příběhy z rodinného života
G. F. Unger - jeho velké westerny
John Sinclair - na stopě hrůzy
John Sinclair - kabinet hrůzy
Zlatá růže - láska a diadém
Silvia-Romantic -
půlnoční román
Western-Bestseller -
hrdinové Západu
Vampýra - nebezpečné,
tajemné, erotické příběhy
Hedwiga Courths-Mahlerová-Extra -
nová řada společenských románů
Reg.zn. NIK ČR 7417
Podávání novinových zásilek v SR
povoleno RPP, Bratislava,
pošta 12, č.j. 397/94
BASTEI

??

??

??

??